

Irodalmi-Kulturális Folyóirat

III. Évfolyam 2. szám
2022. Nyár

Szél haragja zúg,
Sötét ruhát ölt az ég,
Napfény átragyog.
(HerMann)

Kedves Olvasó! Kedves Alkotó!

Köszöntelek a Alkotó 2022. évi Nyári számának oldalain!

Emlékszel még a dalra? „Nyár van nyár, röpke lepke száll virágra zümmög száz bogár.”

Napfény, kacagás, virágillat, madárdal, lepketánc, bogárzümmögés...

Ez az idilli kép ötlük fel gondolatunkban a nyár kapcsán. Ám a mostani nyárban, mintha kicsit több lenne a felhő. Mindannyiunk lelkére rávetül az árnyék, mely hangsúlyosabb szerepet kapott alkotásainkban, s ez így van rendjén. Szavakkal, színekkel, formákkal fejezzük ki a béke, a szabadság, a fény iránti vágyunkat, s erre hívunk téged is kedves olvasó.

Eme folyóiratban koncentráltan jelen van az alkotó ember igazságérzete, felelősségérzete, szabadságvágya. A bekerült alkotások, gondolatok kiutat keresnek, kapaszkodót nyújtanak az olvasónak. Teszik ezt úgy, hogy közben megmutatják a nyár szépségét, a szerelem, a szeretet, a hit erejét, a természet és az ember kapcsolatát, a születést, az elmúlást, a reményt...

Ha könnyedebb percekre vágysz, vagy tudásodat szeretnéd gyarapítani, netán egy könnyű leves receptjét keresed, akkor is lapozz bele bátran!

Javasolom, felnőttként is látogasd meg a Manszáj rovatot. Azt kérdezed, mi az, hogy Manszáj?

Az egy manó neve, aki a Tarisznya mesék című mesekönyvem egyik szereplője. Így már könnyű kitalálni, hogy ez a rovat gyermekeknek íródott. Azért tegyél egy próbát felnőttként is, hiszen: A mese olyan varázstükör, melyben mindenki a saját lelkét látja.

Az olvasás pedig gyógyszer: oldja a feszültséget, fiatalon tartja szellemünket, gyarapítja szókincsünket, és nincs káros mellékhatása.

Olvasd hát az Alkotó írásait, időzz el a képzőművészek, a kézművesek alkotásai felett! Töltődj fel, kapcsolódj ki! Lej rá mindarra, ami a lelkedhez szól!

Élvezd a nyarat, a fény melegét!

„Éld meg az élted, halld szíved szavát,
Őrizd a lángot, egy életen át...”

Hermann Marika
Gyóni Géza Irodalmi Kör Dabas
www.dabik.hu

Soós-Györffy Katalin alkotásai

Figula Csaba: Adj esélyt!

Nincs választásod, mert nem lehet.
Mert ellopták tőled az istenek.
Ugyan megkaptad tőlük az életet,
Majd magadra hagytak itt védtelen.

Arcodra nézek, de mit látok?
Nagyon meggyötört a te világod.
A félelem, amely felemészt,
A rabság az, amelyben élsz.

Mert mindenki a saját lelkének rabja,
Ezen nem változtat se pénz, se az, ha
Erőltetett mosollyal arcodon,
Mindenkit átversz a fészbukon.

Tudod te ezt jól, de mindhiába,
Mert fel nem tett kérdésre nincs jó válasz.
Nincs útmutatás, nincs megoldás,
Egy ital segít talán, semmi más.

De van kiút, csak nézz magadba!
Nézzél bátran és mélyen abba
A sötét lyukba, mi benned tátong,
Ami téged az életben gátol.

Nyújts végre segítő kezet magadnak,
Mit aztán keményen meg is ragadhatsz.
Adj esélyt azoknak, kik szeretnek téged,
S akik számára te vagy az élet!

Drotleff Zoltán:**A béke**

A béke a rend nyugalma,
nem tétlenségünk unalma!
Öröm békességben élni,
hol szeretetünk tud égni,
füstje égbe szálló remény,
had higgyük, mindig van esély!

**Czibere Anita:
Augusztus éjszakán**

Augusztus éjszakán csillagtenger
fényében fürdőző néma táj,
mint hatalmas szöttes az égbolt fekete
selymére milliónyi fénylő csillagot tűzdel,
a nyári éj lágy simítású érintése.
Ismerős tekintetű csillagfények lelkem
csillámló, édes csendjéhez szerelmes
suttogással beszélnek, mosolygós szemük
csillogása hívogatón tekint a földi világra.
Fénylő hívásuk a magasból küldik,
fénylő üzenetük ezüstbe öntik...
Beleírott üzenet szívek pitvarába, hogy
szirmai bontsa minden szív ebbe a világba.
Mosolygós szemeikben, biz könnycsepp
is látszik, s hullócsillagként a földig alászállik.
Augusztus éjjelén miért sír az ég?
Az eltévedt emberiség a Fényt nem lelé még.
Hullócsillag jelzé, Isten minket hív..., s tudatja,
hogy az Ő Csillaga mindannyiunk szívében benne él.!

N. Sebestyén Katalin: Sarki fény

Váradi Klára: Pipacsok

Szedő Tibor:
Virágtakarós tájról álmodom

Csukva szemem,
mesevilágban képzeletem,
álombuborékokat lélegzem,
gyűrött párnán pihen fejem.

Pitypangot fújkálok,
térdig érő fűben járok,
fantáziaszigetre mászok,
álomban madarakat ásítok.

Virágtakarós tájról álmodom,
csendet markomban tartom,
perceimet daráló időmalom,
emlékeimet elhagyom.

**Deák Éva: Árnyék és fény
együtt egy egész**

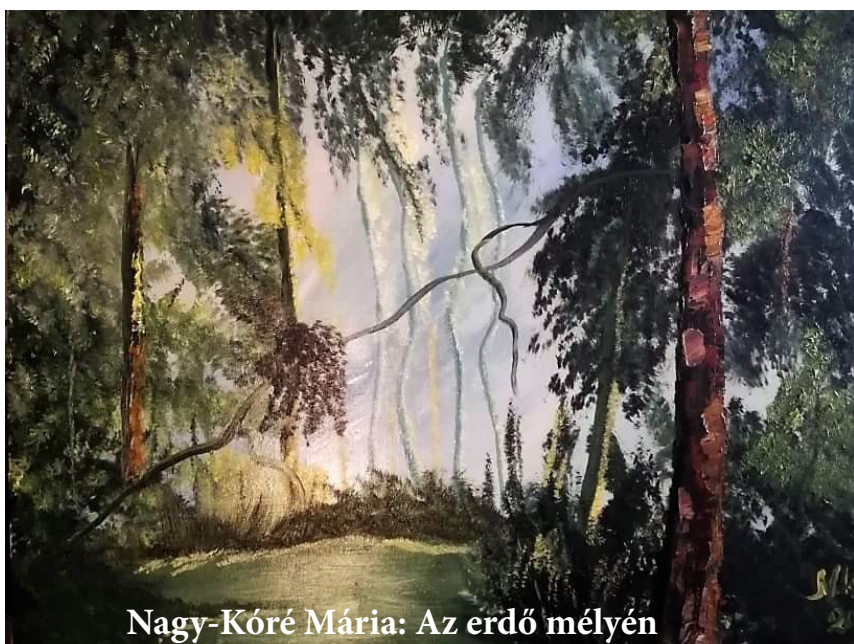
Bolyongok a labirintusban.
Átszűrődő sáman hangok
vezetnek, rám tekeregnek,
mint egy láthatatlan árnyék.
Hívogat. Elcsábulok és
követem. Majd megérkezvén
tömjénell illatos térbe,
megnyílik egy magasabb szint.
Ráhangolódom és ez lesz
újjászületésem a fényben.

Ambrus József:
Szerencsekupon

kit elhagyott végképp a szerencse
- a távoli egzotikus illatok
régészek kotornak szívembe
amiről cikkeznek a hírlapok
hálapénz adta a szürke szerencsét
gyávamódban zsíros koncra lelnék
- de visszatart a kétes kötelék
semmibe néző magabiztos tervek
a szerencse sokszor megalázhat
- és a tivornyán megfélelkezik -
mert érvénye van a látomásnak
s rozzant lelkem átsétál lelkedig

a bizarr szerencse uralkodni kíván
földhöz csapott a félszemű bánat
- amíg kezemre égett cigarettám
új szerencsét hangszerel a párlat
csak a tárgyak karmája melegíthet
mely vádltként pulzál az időben
- de szerencse dombján a díszlet
hullámszik - világít érhetőbben

bús szerencsém halálra kapcsol
repedve várom birtoklásra készen
szégyent égetve az éjszaka tapsol
csak a sötétség hangja törekeny
újjászületésem a fényben.

Nagy-Kóré Mária: Az erdő mélyén

Váradi Klára: Szél

Fu Jen-Li: Angyal

Régtől fogva vágyódtam már egy percre,
A végtelen időtől csak egy boldog órát kapni.
Utaztam életben, álomban,
De rám csak perc boldogságok találtak.
Zivataros, szürke, utam, életem.
Néha rám kacsintott a Nap, fagyos hegyvidéken.
Gondolatban járva, élve sok – sok zarándok utat,
A kitárt szárnyú hajnal, új reményt bármikor hozhat.
Lesz még napfény, lesz még boldog ébrenlét,
Mitől könnyek lepik el a vándor szemét?!
Csak menni, menni, sohasem megállni!
A múlt tépett húrján fáj játszani.
Cikázó gondolatim, nehéz kordában tartani.
Míg előre egyet lépek, addig hátra kettőt.
Így, sosem fogom elérni az áhított jövőndőt!
Életem hullámvasútján szakadékhoz értem:
Mélybe hullt addigi örömnem hitt létem.
Sorsom üllőjén sorscsapások értek.
Lelkem üres kútjában visszhangoztak a miértek.
Napok, évek teltek konok, monoton magányban.
Tavaszi virágait, egyre csak vártam.
És jött a tavasz, jött a nyár is,
Egyre jobban száradóban az élet kalamáris.
Rozsdahajú, szomorú ősz jöttével,
Bánatomon osztottam Reményikkal, Goethével.

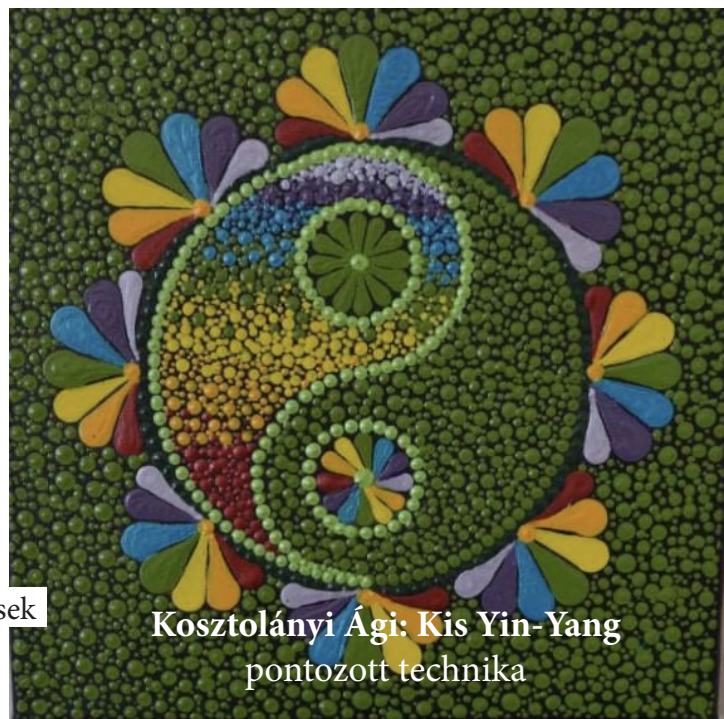
Tél, épphogy betette hideg, jeges lábát,
Az ég hirtelen megrázta csillogó palástját.
Egy Angyalt küldött hozzám a tisztaság magasából,
Hogy kivezessen, utat mutasson a hétköznapi mocsarából.
Gyengéden szól, simogatja lelkem, féltőn irányítja léptem.
(Hogy az áhított jövőndőt sérülés nélkül elérjem.)
Nem tudom, nem tudhatom, mit hoz elem az élet.
Nem érdekel már semmi. Nem érdekel
Áhított jövő, boldogság, egészség, végítélet.
De egy érdekel! Egyet tudok! Bár szakadjanak le a csillagok,
Én akkor is, a végső szemhunyasig, az Ő Felhősárcánya maradok!

Rozványi Dávid: Mert...

Stílusanulmány Török Tünde felkérésére

Mert - csak négy betű, s annyi mindent jelent!
 Mert az ember mindenben értelmet keres
 Mert mindennek oka, s célja kell, hogy legyen
 Mert vagyok én, s vagy Te
 Mert nő vagy, s
 Mert férfi vagyok én
 Mert utunk találkozott
 Mert utunk oly gyakran szétfutott
 Mert nem tudni, hogy vajon leszünk-e együtt mi
 Mert a gyűlölet és szenvedély békén együtt nem él
 Mert élvezem, hogy rabod és királyod lehetek
 Mert szereted, hogy rabnóm és királynóm lehetsz
 Mert tudjuk, hogy egymás nélkül már nem leszünk teljesek
 Mert mégsem kell az ok és a cél
 Mert néha az itt és most elég, ezért
 Mert-él lenni enyém, s mert-em lenni Tiéd

Kosztolányi Ági: Kis Yin-Yang
 pontozott technika

Garajszki Istvánné: Fény és árnyék

Fény és árnyék, hinnénk, egymás ellentéte,
 Még sincs egyik nélkül, a másiknak léte.
 Valós fény nélkül az árnyék szétesik,
 A kettő mindig csak együtt létezik.

Erős a fény, melyben nyári napon járnék,
 Mennyire jól esik egy hűsítő árnyék.
 Zöld lombkoronában, hogyha a fény játszik,
 Földön az árnyékban ez nagyon jól látszik.

Ha az idő elmúlását megszeretnéd tudni,
 Kint a fényben, be a földbe, egy botot kell dugni.
 Fénnyel játszol egy pantomimt, árnyék lesz a falon,
 Jót nevensz majd a kialakult érdekes alakon.

Ha nincs némi fény, árnyékot se keress,
 Kevesebb ok, hogy magadon jót nevensz.
 Fény és árnyék, a kettő együtt van jelen,
 Belépek a fénybe, az árnyék jön velem!

A. M. Summer: Változás

Egyedi köntösbe bújtatott az élet,
 odafönt meg van írva az öröm-ének.
 A természet torz tanácsait kinevetem,
 minthogy bármikor vakon, szomjasan kövessem.

Jéghideg mosollyal figyelek a léghajóból,
 fényre lépek, és belülről a változás szótól
 egy kis részem a végtelenbe menne már,
 de nem léphetek, béklyóba szorult a láb.

Egy kisgyermek áll a modern galéria előtt,
 bársonyos jókedve másra is átragadt előbb,
 míg a selyemüveg őrzi arca játékát,
 kuncogva fogyasztja hideg limonádéját.

Madárfészekben csipognak a cinegék,
 várják anyjuk mielőbbi visszatértét.
 Később majd ők is megtanulják a leckét,
 mi nem okozza energiájuk vesztét.

Bene Edit
 fotói:

Sárga és piros kaktuszvirág

Németh Nyiba Sándor:
Könnyeznek a kavicsok
 (a Magyar Kultúra Lovagja)

Borút vet az emberi agy, a kőhegy lábánál.
 Fehér foltok tündökölnek a bő napfény árnyán.
 Sziklák pislognak, fényerdőn szaladgál a magány.
 Nem meri letenni a szorgos munka igazát.

Könnyeznek a folyószéli kavicsok a parton.
 Sokat tudó arcukon nevetésük felragyog.
 Iszapos tócsába lépek, puha kátyú tátong.
 Alvó életem a vad múltamból megvádol.

Mindent nézek, semmit látok, megbámul az átok.
 Belém fojtja a megpakolt, fájó kínlódásom.
 Elbújt ér kifakad a füves, lankás dombokon.
 A gyáva mer, ha fél a bátor, rátok kiáltok.

Ambrus József:
kagylóba zárt kövek

reggelente könnyeznek a kövek
 üdvözletet kelt az önsajnálát –
 hamis célt rögtönöz a tömeg
 nem értem - különcknek titulálnak
 beteg könnyek mázsás percek gyöngyök
 bús menyegzők - pompás temetések
 tüskés bogáncsok - kagylóba zárt göncök
 hallgatják le téves szívverésed
 reggelente mosolyoddal ébredek
 - takarj be anyám hűséggeddel
 mert ma is lecsapnak a fényjelek
 amíg aranykévét zúdít rám a reggel

giccses jégcsapok - fényből fújt üveg
 - óriás szeplőit kibocsátom
 szent hallgatás - körém gyúlt rügyek
 a végtelenbe nőtt állomásom
 ne add magad a hallgatásnak
 - jelenléted született értelem
 csak fény szivárog friss önvizsgálat
 amíg a pikkelyek között létezem

úgy tűnik mintha kövek között élnék
 - és a határ egy végtelen tenger
 mi lehet több rajtam fény és árnyék
 mely összeolvad a végtelennel.

Mandrikné Ferge Annamária:
Levendulás poháralátét

Mártonné T: Jutkának
 (Szeretettel testvéremnek)

Van nekem egy testvérem,
 Neve: Jurik Jutka.
 Szeretem én nagyon őt,
 Érzem, ő is tudja.

Olyanok vagyunk mi ketten,
 Mint a két petéjű ikrek.
 Külsőleg nincs hasonlóság,
 Ám belsők egységes.

Szeretjük egymást nagyon,
 Gondolatunk sokszor azonos.
 Együtt járunk kirándulásokra
 Színházba, és előadásokra.

Ő a halk szavú és csendes,
 Én a harsány és vidám,
 Kiegészítjük egymást
 Így vagyunk mi ketten, egy pár.

Van nekem egy testvérem,
 Neve: Jurik Jutka.
 Szeretem én nagyon őt,
 Érzem, ő is tudja.

Váradi Klára: Pipacsszedés

**Cserna Ferenc:
Vasvirág**

Pattan a szikra
Üllő megpendül
Hajlik a vasrúd
Pöröly lecsap

Kovács kezében
Vasvirág nyílik
Bontja a szirmát
Vörösben él.

Éke a háznak,
Éke a kertnek,
Nem fél hervadni
Vizet se kér.

Múlnak az évek
Más népek jönnek
Virág se kell már
Fordul a sors.

**Czibere Anita:
Pipacsok mezején**

Pipacs tenger közepén a mező
lángoló lelkén megpihennék,
megpihenvén e bódító tájon,
lelkét lelkembe simulva látom.

Atmoszférája a tájnak, lágy rezgésű
dallamként szívembe szállnak.
Pilleszárnyú vörös selymébe
pipacs kelletti magát az égre.

Keringőzik a széllel, kecses bájjal hajladozik,
a napsugárral kacérkodik.
A nap megcsodálja áhítatos táncát látva,
ráhajol a tűzvirágra szenvedélyes csókot ádva.

Elmerengtem e szerelmen, s lelkem
pázsitján hevertem, éreztem
édes ízét, a Létnék minden rezdülését.

Felhők fodrán fénypatak, méz csordogál
éltet ad, nedűjével mindent tölt, mező lelke
lángból szótt, virág szirma tőle ékes,
álmodója minden szépnek, pipacsmező meséjének.

Szabó Ferenc:
Éjjel

Altató zenével jó az éjjel, tőle
 tölgyfa lombja álmos csöndbe szédül.
 Lenge fűben édes harmat cseppje fészkel,
 korhadó fa mély odvában csend ül.

Szép madárka bújva, szenderegve alszik,
 bűvös éj sötétje tartja fogva.
 Vízre, földre, holdsugárra fátyol kúszik,
 mintha pók, fonállal szötte volna.

Ámde reggel, újra nyílik rét virága,
 s megtalálja szomjas tarka pille.
 Estig táncol itt az élet fénye, íze...
 addig, messze száll az éjjel árnya.

Csipkerózsa:
Öleld át

Tárd ki a két karod,
 Öleld át a Napot,
 Mikor sugarával
 Pingálja a távot.
 Aranytálba ömlik
 Lenyugvó ereje,
 Mintha belefolyna,
 Az ég tengerébe.
 Ölelgetik egymást
 Földi-égi világ,
 Mielőtt ránk köszön
 Ismét a holdvilág.
 Sejtelmes útjukat
 Csillagok követik,
 Földet és Napot is,
 Körbe ölelgetik.
 Átjárja a testem
 Éltető ereje,
 Fényárban tündöklöm,
 Dédelget melege.
 Porszemnyi létünk a
 Világegyetemben,
 Minden perce nagy kincs,
 Csoda életemben.
 Nagy rendszert alkotunk,
 Útján elkísérem,
 Csodák sorozatát,
 Tárt karokkal élem.

N. Sebestyén Katalin: Türkizbrokátok

Türkizbrokátot öltött fejünk felett az égbolt,
 fenséges látvány ez az égi békesség,
 a természet szívdobbanását, légzését érezni.
 Mesés színek, csillogó fények ölelnek,
 gyönyörű szín pompás világ;
 kékek, zöldek, türkizek, bíborvörösek, narancsok.
 Hallgatom a halk hullámzó szózatot,
 e égi szólamot bezárom magamba rejtve.
 Az élet gyönyörűségét érzem,
 értem a fák, virágok apró rezdülését.
 Égszín türkiz ég varázslatos, a kékhold
 sejtelmes szépsége, a tiszta kikeleti
 égi kép fényárban úszó gyönyörűsége.
 Az éji mennybolt királykében pompázik,
 a reggeli égbolt türkizre váltott.
 A természet szépsége örök maradjon,
 az égbolt csodás ragyogó türkiz kéksége,
 csillogó zöldes-kékes mélysége tengereinknek.
 Ékes-kékes íriszek, álomszép nőtűzirmok,
 kékségeitek olvadt aranyát ránk hintsétek.
 Lüktetésetek kéklő és aranyló dal,
 ti nemes íriszek, díszes tündérvirágok.
 Ha már nem leszek; ringassátok üres,
 megfáradt, kimerült, lelkemet.

N. Sebestyén Katalin: Vízen úszó napkorong

Drotleff Zoltán: Nyár

Nap korongja oly forrón tűz,
szeretből sugároz,
gonoszágot messze elűz,
kis virágot ajnároz.

Nyári szellő hűs árjában,
boldog lepke táncot jár,
szelíd tónak lágy habjában,
fényes tündér párra vár.

Égnek kékjén juhnyáj legel,
minden bárány sorba lép,
pásztorának némán felel,
mily gyönyörű ez a kép!

Nézem hosszan, elmerengve,
ki lehet az alkotó?
Egész lényem lelkendezve,
nem nyugtalan s kapkodó.

Bámulom e csodás képet,
s örömkönny ül szemembe,
szép szivárvány lett az élet,
béke jött a szívembe.

Nyári alkony sűgja nekem,
szendereg a mai nap,
bíbor álma biztat engem,
holnap felkel egy új Nap...

Kanizsa József:

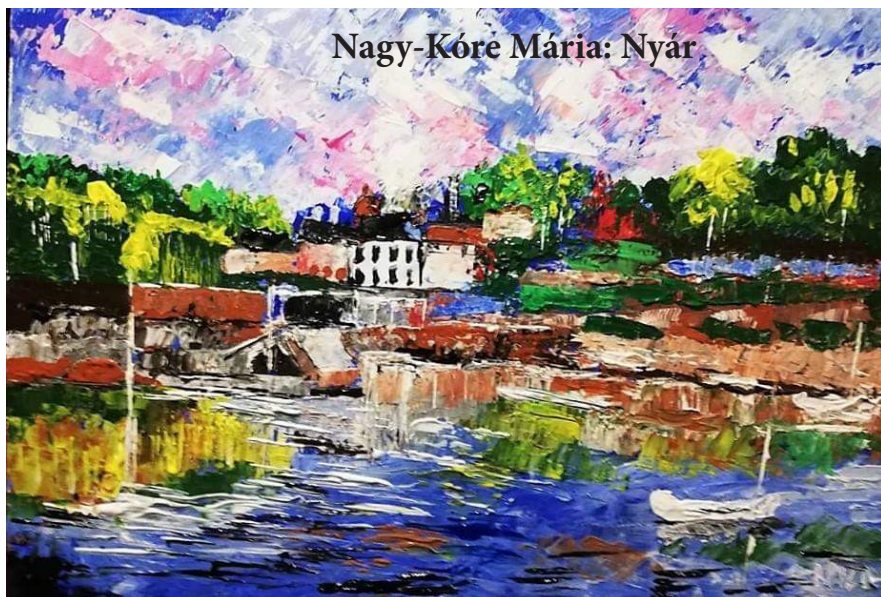
Kánikula Nagytarcsán

(a Magyar Kultúra Lovagja)

A templomkert hűs fái alatt
rám tört a kánikula.
Nem rezdül a lomb, a szél hallgat,
izzik a fény-kupola.

Az árnyékban magamban izzok,
hatvannyolc évem lángol,
e percben Nagytarcsán boldog vagyok,
szívem örömtől táncol.

A templom tornyában a harang
is örül, táncolva zúg,
Isten ígését hirdeti boldogan.
Ölel a fény: nem hazug...

Nagy-Kóré Mária: Nyár

Fekete Edit: Nyár

A nyár aranyecsetjével lelkesen festéget,
aranyporral beszórt, nyugodt nyár esteket.
Felidéz régi felhőtlen nyarakat,
visszahoz ízeket, illatokat, pillanatokat.

A nagymama csodakertjét,
a kert végében mosolygó málnabokrokat.
A szomszéd kertjében aranyló,
hatalmas szénaboglyákat.

A gondtalan gyermekkori játékokat.
Az iskola melletti parkban,
az első elcsattanó lopott csókokat.
Az öröknek hitt szerelmes, suttogó szavakat.

A diákkori lázas világmegváltó terveket;
A hitet, hogy belőlünk még mi minden lehet!
Nagyratörő terveket, nyári tábortüzeket.
Gitárszólós, szép csillagfényes nyár esteket.

Esti sétákat, a csillagos égbolt alatt,
az összebújós puha pillanatokat.
Kezed melegnek lágy érintését,
a két fiatal test vágyó testbeszédét.

Az udvaron az óriás eperfa hűsét.
Édesanyám csilingelő nevetését,
Hívó szavát, ahogy kedvesen hívogat.
Elfeledetnek hitt, gyönyörű nyár pillanatokat.

Óh, nyár! Te magadból mindent odaadó!
Meleget, fényt, ízeket osztogató!
Ízeid a szánkban lassan elolvadnak.
Élvezni akarjuk minden pillanatodat.

**Csipkerózsa:
Juhász a bárányaival**

Öreg lombos fának földig ér az ága,
Alá húzódik a juhászlegény nyája.
Deles most az árnyék, a nap tüze éget,
Fa tövében bojtár, s a bot is henyélget.

Mit is tehetne mást, tikkasztó a hőség,
Egyetlen felhő sincs, ragyog fenn a kék ég.
Előveszi rögvest, fújja a nótáját,
Furulyája dalán pihenteti nyáját.

Messzi a határ, hol összeér az éggel,
Déliabos hullám ring a fű selymével.
A nyugalom csendje fonódik a dallal,
Jószága kolompja bele-beleszólal.

Lohol Bodri körbe, nincsen megállása,
Tudja, mi a dolga, ez az ő állása.
Egyetlen jószág sem lóghat el a nyájból,
Csaholással terel, értenek a szóból.

Mikor a napsugár a domb mögé bújik,
S a fáradt kolomphang akolba húzódik,
Tücsök zenéjére gazda mellé simul,
S egyformán falatoz' Bodri is jutalmul.

Kosztolányi Ági: Rózsaszín...

Kis Ferencné Elő Mária: Testamentum

„Itt születtem én ezen a tájon,
Az alföldi szép nagy rónaságon.
Így írta Petőfi és én is ezt vallom,
ez a szülőhelyem, itt van az otthonom.

Itt ringatta bölcsőm szüleim két keze,
Itt volt gyermekkorom gondtalan pár éve.
Itt tanított imádkozni két drága nagyanyám,
Tanítóim itt töltötték belém a tudományt.

Itt pirosította arcom a nyári nap sugára,
Itt zuhogott nyakamba a gyors vihar árja.
Minden jó és rossz emlékem e városból indul ki,
Itt szeretném végigélni, míg az élet engedi.

Életemben megcsodáltam szép országunk sok részét,
Jártam hegyen, szakadékban, és úttalan út végén.
Folyóparton, vízesésnél, várromokon, tavaknál,
De a szívem itt boldog csak, az alföldi rónánál.

Ha kilépek az utcára, ismerős arcra lelek,
Rám mosolyog és üdvözöl, s máris vidámabb leszek.
Az alföldi tájszólásról érzem, hogy itthon vagyok.
Ha megmosolyognak érte, nem baj, ez is én vagyok.

Mindegy, hogy hol halok majd meg, az is mindegy, hogy mikor,
hisz a lelkem úgyis itt lesz majd köztetek valahol.
E városban az Alföldön érzem jól csak magamat,
Fogadjatok vissza – engem ide hoz a gondolat.

Turányi Terézia: Összefonódások

Váradi Klára: Muskátlik

Szedő Tibor: Nyár

Felhőfüstöt pöfékel a nyár,
tájra délibábot fest,
mezítlábas a csend,
lét az égre szivárványt maszatal.

Arany napsugár ömlik a földre,
nyár arcán színtócsa,
magaslat tavában szél hajója ring,
szirmokat hint a természet.

Fényt sóhajt a Napkorong,
virágsubát növeszt a rét,
mohába bugyolált szürke kövek,
nyár ajkára pingált mosoly.

**Lengyelné Török Erika:
Nyári hangulat**

Kiskertemben, forró nyárban,
virágok közt vigasság van.

Piros pipacs, sárga rózsa,
éjjel-nappal csak csacsogna.
Kékibolya, hogyha nyílna,
biztos ő is közbeszólna.

Számbaveszik a kert lakóit,
ki mit csinál, kibeszélik.
Nem kímélik a muskátlit,
irigylik, ahogyan virágzik.

A leander sem maradhat ki:
Nézd! De nagyon bokrosodik!
Bezzeg a tuja és a fenyő,
télen-nyáron csak zöldellő!

Legboldogabbak a fák,
fűzfa, nyírfa és akác.
Árnyat adnak a vetésnek,
a sok madár rajtuk fészkel.

Vigadjatok egész nyáron,
míg el nem nyom a téli álom!

Hajdók Zsóka: Vártam rád

Vártam rád,
mikor kinyitotta reggel
szemeit a Nap,
S cérna sugaraival
rongyos párnámat foltozta.

Vártam rád,
fénytől csillogó üres tányér előtt
könyökölve az asztalon,
mikor megkondultak a templom
tornyában a harangok.

Vártam rád,
tücsökzenés éjjelen,
s egyedül félve lestem,
a Tisza lágy hullámain,
amint a csillagokat nyelte.
És te nem jöttél el.

Váradi Klára: Viharos tengerénél

Hermann Marika:
Bánat-tenger

Habzó fodrain csillan a gyöngy
Hangja hullámzón morajlik.
Lelkem a végtelenberéved,
Bús szemeimből hull a könny.

Tengerbe folytom a bánatom,
Szél kardja szívem átdöfé.
Élet bölcsőjében ring testem,
Szirénnek éltem átadom.

Csipkerózsa:
Fütyül...

Fütyül a szélfi
Lombjaim közt keresi
Nyár álmát sír rí
- rímku

Edelweiss illusztráció
Kép: Nadicsán Zsuzsa

Rozványi Dávid:
Edelweiss

Ne kérdezz miért,
ahogy nem kérdezi a fa sem,
hogy miért jön a tél,
s a kalász sem kérdi,
mivégre az aratás.

Ne kérdezd, miért jó ha fáj,
mert választ erre nem találsz.

Csak a csendet keresd,
a választ sosem,
mert a válasz csak szó,
de éltet a csend.

A csend erő,
a csend a szép,
a csend várakozás.

Mert nem tart örökké a nincs,
jó érkezik a rossz után,
csak a gyenge siet,
az erős kivár,
mert mit érne tél nélkül a nyár?

Bene Edit: Bolondos ötlet

Négy éves voltam, amikor újra láthattuk édesapánkat. Három évig nem jött hír felőle, semmit sem tudtunk róla, mivel Recskre hurcolták. Megszületett húgom is, amikor a tragikus kornak vége lett, már három kislány várta haza. Minden szabadidejét velünk töltötte, próbálta az „elvesztegetett” időt bepótolni. A szörnyűségekre soha sem kapott magyarázatot.

Tanyán, a kertünk mellett, az erdő alatt csörgedező patakhoz mentünk fürödni. Becsobbantunk a hús vízbe, pancsoltunk, lubickoltunk, akár a békaporontyok. Nagy volt a boldogságunk. Fürdés után kifeküdtünk a bágyadt parti fűre, itattuk a Napot. Hunyorogva néztünk a forráságra. A tüzes korongtól barnultunk, mint a piruló galóca. Amíg sütkéztünk, drága édesapánknak bolondos ötlete támadt. A kisvödörrel meregetett vízzel feláztatta a talajt és gyúrható, ragacsos masszát produkált belőle. A nedves materiából várat építettünk, pogácsát szaggattunk, vidáman hancúroztunk.

Apu gondolt egy badarságot, meztelen testünket bokánktól a nyakunkig sárral maszatolta be. Mondta: - Szépen felöltöztetek benneteket, veszek nektek új cipőt, szép ruhát, aztán piperézgethettek! Hagyta, hogy a latyak ránk szikkadjon. Olyanok lettünk, mint a dagonyázó apró vadmalacok. Jól elbíbélődött velünk, és amikor készen lettünk, sandán ránk mosolygott és haza tessékel minket.

- Eridjete anyikához, mutassátok meg csecseruhátokat!

Elindult a határba, mi pedig rötyögve, viháncolva, ugrándozva iparkodtunk az udvarba. Ahogy édesanyánk meglátta apró csöppségeit, elfogta a nevetés; együtt hahotáztunk. Összecsapta két tenyerét és felkiáltott: - Te jó Isten! Sárgyerekek! Mit tett veletek apika? Na, jöjjön csak haza, lesz neki nemulass!

Jókedvünkben fuldoklásig nyertünk. Anyukánk az esővizet tároló hatalmas betonhordó mellé sorakoztatott minket. Kezébe vette a közelében lévő vödört, telemerítette az állott, langyos vízzel és ránk lötyintette. Gurultunk a nevetéstől. Pillanatok alatt odalett apus kreációja, elázott a sárruhánk, folyt rólunk a szutykos lé. Párszor megismételte a műveletet, megtörölgette póre testünket és ránk adta a napozóinkat. Nem akart szünni kacagásunk.

Derűtségünk, heherészésünk hirtelen síri nesztelenségbe fulladt, édeskénknak eleredtek könnyei, arcán szivárogtak lefelé, akár a csordogáló kispatak. Magához ölelte apró porontyait. Pici lényünkkel értetlenül álltunk előtte, nem érthettük, mitől lohadt le jókedve? Néztünk, mint vásárban a kis barik. Jóval később tudtuk meg, hogy anyukánknak esze ágában sem volt aput korholni, az öröm könnyeit hullatta, boldogság hatotta át lelkét, hogy ismét együtt a család.

N. Sebestyén Katalin: Alkonyodik

Orosz Zoltánné: Az indiai lány

Forró nyár, sehol egy kis eső. Napok óta tartott a hőségriadó, s jómagam az irodában senyvedtem ahelyett, hogy valamelyik strandon, vagy jakuziban hűsölhetnék. Szerencsémre a klíma működött. A munkatársaim felváltva mentek szabadságra, élvezték a nyaralás perceit. Mindennapos túlórák, szélmalomharcok a határidővel, a főnökséggel, kivitelezőkkel. Borzalom.

Vontatott munkanap után, már nagyon vártam, hogy friss levegőhöz juthassak. Épp a járdán sétáltam, meg-megállva némelyik utazási iroda kirakata előtt, mikor megpillantottam egy új éttermet a sarkon. Közelebb érven szép, igazi művészi betűkkel kiírva Asha. Kicsit tétováztam, mert tulajdonképpen éhes sem voltam, de hajtott a kíváncsiság, és csalogatott a hely neve is. Belépve egy igazi hindu világ fogadott. Síva istennőről szobrok, képek, gyönyörű portré a falon, egy mesés szép nőről, olajfestmény. Kellemes zene szólt, némi népies pandzsáb dallamokkal fűszerezve, füstölők ontották magukból a lelket bizsergető illatokat. A szemem nem tudtam levenni a festményen lévő nő igéző szemeiről. Teljesen a hatalmába kerített. Kábulatomból egy kellemes megjelenésű hindu férfi zökkenett ki, megnyerő mosollyal jelezvén, hogy foglaljak helyet. Nyugodt kis szegletbe kísért, majd megkérdezte mit szeretnék fogyasztani. Választásom Curry masalára esett. Amíg várakoztam, és az üdvözlő teámat szürcsölgettem, teljesen hatalmába kerített India mini világa. Készítést éreztem, hogy jobban megismerjem ezt a helyet, kultúrát, embereket... Épp elég ideje töprengtem a számítógépem mögött azon, hogy a felgyülemlett szabadságomat hol tölthetném el. Agglegény vagyok, egyedül élek, és tulajdonképpen sosem szórakozom. Persze időnként akad egy-egy görbe estém a haverokkal, de a várost és az országot már legalább 2 éve nem hagytam el. Közeledni láttam a pincért, s isteni szikra hatására, miután elém tette a pompás kinézetű és illatú vacsorámat, bátorkodtam megkérdezni kiről is készült a falon lévő álomszép portré. Az úriember tört magyarsággal elkezdte a történetét, mint egy igazi mesét, melynek főhőse egy nagyon szegény kislány, aki inséges sorból hosszas, és keserves munka, tanulás árán jutott el oda, hogy önállóan éttermet nyisson, tradicionális indiai ételekkel és italokkal a repertoárban, melyet nagyanyjától tanult meg. A férfi imába foglalta főnökét, akiről az étterem a

**Orosz Zoltánné: Indiai lány
grafitrajz**

nevét kapta: Asha, ami reményt jelent. Az étel elfogyasztása közben egyre erősödött bennem a vágy a csodálatos ország, de leginkább a hölgy megismeréséért. Fizetéskor még pár szót váltottam a pincérrel, és kis cselhez folyamodva kértem, hogy beszélhessek a tulajdonossal. Kezeit tördelve, hajbókolva hátrált a férfi, egy távoli folyosón, majd eltűnt. Kis idő múltán megjelent ő, égszínkék, földig érő száriban, fülében csengettyűként csilingeltek a fülbevalók. Fejbiccentéssel és mosollyal üdvözölt. Pár másodpercig némán néztük egymást. Megállt körülöttünk az idő, megszűnt a világ. Kellemes illata, gyönyörű, mély szeme, fekete haja megbabonázott. Kérdése, hogy milyen problémám merült fel, tud-e segíteni, nagyon távolról csengett hirtelen megsüketült füleimnek. Varázsütésre újra visszatértem a valóságba, és kissé dadogva szólaltam meg: Szeretném megismerni. Nevetni kezdett, és miután megenyhült az arca, bemutatkoztunk egymásnak. Elmesélte nekem a festmény történetét, azt, hogyan került Budapestre, s hogy már 2 éve nem látta Indiát. Itt határoztam el, hogy szabadságra megyek. Úticéлом Agra... És nem egyedül...

Cserna Ferenc: A szénapadlás (Avagy a hat husáng)

A minap egy szép nagy parkban sétáltunk a kedvesemmel. A frissen lekaszált fű édes illata terjengett a levegőben. Ez a bódító szénaillat előcsalogtatta a tudatom legmélyéről egy régi-régi emléket. Olyan érzés volt ez, mint amikor az ember hall egy régen hallott ismerős hangot, de azt nem tudja, kihez tartozik. Óhatatlanul fülelni kezd és lassan, lassan ráismer a hang egykori gazdájára. Ugyanígy vagyunk az illatokkal. Régen hallott hangnak, régen érzett illatnak előtörténete van.

Ilyen az én esetem is, ami nagyon régen történt. Általános iskolások voltunk, úgy 13-14 évesek, amikor az osztályból néhányan úgy döntöttünk, hogy az egyik éjszaka kint alszunk a faluszéli erdőben. (Abban az időben a kullancs leggyakrabban előfordulási helye, a biológia könyvben volt.) Június eleje volt, az idő is kedvezett, nem kellett tartani semmi zavaró dologtól. Mire sor került a kiszemelt tisztás látogatására, hat ifjú jött össze. Szüleink elnézően mosolyogtak, hagyták, hogy a fiaik „kitombolják” magukat. Én laktam a legközelebb az erdőhöz, ezért nálunk volt a gyülekező. Apu előkészített hat husángot, ha szükségünk lenne rá, kéznél legyen. Azokat is magunkhoz vettük, az összegöngyölt pokrócot a hónunk alá csaptuk, és egy zseblámpával felszerelve kiballagtunk a Mária-dombnak nevezett tisztásra. (A hálósákat ezidőtájt ezen a vidéken még nem találták fel!) Ahogy kiértünk, gyorsan elkészítettük a fekhelyünket, mert erősen esteledett. Párnánk a pokróc alá összegyűjtött levél volt. Mire elkészültünk majdnem teljesen sötét lett, csak a hold kandikált át a lombok között néha, sejtelmesen világította meg a tisztásunkat. Végig heveredtünk a pokrócon. Egy ideig vidáman beszélgettünk, nevetgeltünk, illetve hallgattuk az erdő csendjét. Néha a fészükre visszazálló madarak szárnyuhogását lehetett hallani, olykor távolban az őzek üdvözölték a megterő társukat rövid barcogással. Az ózondús levegő meg tette hatását. Egymás után aludtunk el szépen sorban.

Úgy éjfélre járhatott az idő, amikor Bandi barátom arra ébredt, hogy nedves az arca.

- Hé, srácok, ébresztő! Keljetek föl, ha nem akartok megázni!

- Miért? Mi van? - kérdezte félálomban Józsi.

- Az van, hogy vizes a hajad! - mordult rá Bandi. Közben mindannyian felébredtünk.

Amíg aludtunk, szépen, csendben elkezdett ködölni az eső. Szerencsére, nem áztunk el, csak nyirkos lett egy kicsit a ruhánk. Azt rögtön megértettük, hogy itt nem maradhatunk. Összeszedelőzködtünk. A magunkkal hozott elemlámpa segítségével hamar rátaláltunk a kivezető útra. A teliholdnak köszönhetően valamennyi világosság átsűrődött a vékony felhőkön, így amikor a köves útra értünk, már nem kellett a lámpa. Rövidesen oda értünk a házunkhoz. Az eső egy kicsit intenzívebb lett. Ekkor jött a mentő ötletem:

- Gyerekek! Ne menjete most végig a falun, ha még jobban rájön, bőrig áztok! Gyertek, felmegyünk a szénapadlásra. Bőven van hely hatunk számára.

- Te sem mész be aludni? - kérdezte Jancsi.

- Nem, én is kint alszom veletek! Arról volt szó, hogy együtt leszünk, hát együtt is fogunk aludni! Gallér kutyám kijött elé, miután engem felismert, a többieket is végig szagolta. Nem csaholt, visszaballagott a házába és újra elaludt. Mi észrevétlenül bementünk az istállóba, létrán fel a szénapadlásra. A zseblámpa adott annyi fényt, hogy el tudtunk helyezkedni. Az átélt izgalmak hatására, na meg a friss széna illatától újból hamarosan álomba szenderültünk.

Már fent járt a nap, amikor felébredtünk. Arra lettünk figyelmesek, hogy izgatott férfihangokat hallottunk az udvar felől felszűrődni.

- Figyelitek? Ez mintha faterom hangja lenne! - szólalt meg Pityus. - De mit keres az itt ilyenkor?

- Ez meg az én apám! - lepődött meg Bandi.

Kíváncsiak lettünk, meg már amúgy is felkeltünk volna, lemásztunk a létrán és kimentünk az udvarra! Az apáink ott álltak a veranda előtt és indulatosan, egymás szavába vágva vitakoztak valamin!

Az egyik meglátott bennünket és felkiáltott:

-Nézzétek! Itt vannak!

Az apám ocsúdott fel leghamarabb!

-Az anyátok hét... (a többit tegye hozzá a kedves olvasó!)- kiáltott felénk, de a káromkodásából aggodalom és szeretet csendült ki.

Nem értettük, hogy miért, de mindegyik apa szeretettel és örömmel ölelte magához gyermekét!

Lassan világos lett a kép.

Az történt ugyanis, hogy Bandi barátunk édesapja felébredt hajnalban és látta, hogy esett. Viszont a

fiát nem látta, az ágyban. Az eső csak nemrégén állt el. Gyermekeit féltette, hogy kint van az Isten szabad ege alatt! Először azzal nyugtatta magát, hogy Bandit az eső haza kergette, és a nyári konyhában feküdt le a díványra. Mivel nem tudott elaludni, felkelt, hogy megbizonyosodjon róla.

A dívány üres volt. Felkelt az anyja is. Rögtön aggodalmaskodni kezdtek mindketten, hogy valami baj történt. A szomszéd utcában lakott Józsi. Ott is égett a villany, az ő szülei is a fiukért aggódtak. Kerékpárra pattant a két apa, hogy kimenjenek az erdőbe gyermeküket megkeresni. Látták, hogy Jancsi barátom szülei is világítanak, hát bekopogtak. Itt csatlakozott hozzájuk Jancsi bácsi, legvégül Pityus apjával egészült ki négy főre a csoport. Ekkor már a felhők is tovalibbentek az égen. Csak a kerítéseken és a növények levelein gyöngyöztek az esőcseppek. Erősen pirkadt, amikor hozzánk ért a felderítő expedíció. Az út mellett laktunk, így ide is bezörgettek. A szüleim már felkeltek, végezték a dolgukat. Apu is nagyon ideges lett, amikor megtudta, mi járatban vannak. Csak ekkor vették észre, hogy nem jöttem haza, nem alszom az ágyban. (Külön szobám volt.) Csak anyukám volt nyugodt.

- Nem kell mindjárt rosszra gondolni. Ezek a gyerekek nem buták, egészen biztos, hogy feltalálták magukat - mondta.

Na, a férfinép ettől aztán még idegesebb lett. Közben a nap is felkelt. Apu kivételével kibicikliztek az erdőbe, a tisztáshoz. Fél óra múlva dolgvégzetlenül jöttek vissza az erdőből! Nyomunkat sem lelték.

- Szerintem az oroszok vitték el őket! - siránkozott Józsi apja!

- Eszednél vagy? - hurrogták le a többiek.

Továbbra is rejtély volt az eltűnésünk. Vadállat nem élt a környékünkön, meg annak nyoma is maradt volna, ha ránk támad. Teljes volt a bizonytalanság.

Ekkor ébredtünk fel és kászálódtunk le a padlásról.

Anyu szeretően rám nézett és mosolygott. Elégedett volt velem, velünk.

Leírhatatlan volt az örömük az apáknak, amikor rájöttek, hogy okos és találékony a gyermekük. Nagy szeretettel öleltek magukhoz bennünket.

Öcsi esete más volt. Édesapja nem élt. Édesanyjával, nővérével és nagymamájával éltek együtt. Őt senki nem kereste. Ennek ellenére vidáman intett búcsút nekünk, és haza ballagott az összetekert

pokróccával a hóna alatt.

Édesanyja állítása szerint Öcsi úgy jött el otthonról, hogy a Ferieknél (azaz nálunk) a szénapadláson fogunk aludni. Megfoghatatlan, Öcsi azt nem tudhatta, hogy esni fog és itt kötünk ki!

Örök rejtély maradt, hogy Ilonka néni honnét vette ezt az információt?

Így, vagy úgy, mindegyikünk számára egy életre kellemes epizód maradt ez az éjszakai „kirándulás”!

Mint mondtam, egy parkban sétáltam a kedvemmel a minap, ahol a frissen lekaszált fű illata átjárta testünket, lelkünket, minden porcikánkat. Neki is elmeséltem ezt a történetet.

Jó érzés volt, hogy egy jól ismert illat így fel tud tölteni, rég elfelejtett emléket képes a felszínre hozni!

Váratlanul megeredt az eső! Gyorsan egy védelmet nyújtó pihenő fedezékébe futottunk, és mindketten a kellemes, biztonságos szénapadlásra vágytunk.

Epilógus: a hat husáng ott feküdt az istállóajtó mellett, de senki nem vette észre...

Nagy-Kóré Mária: Aranyló égbolt

Mandrikné Ferge Annamária: Az öreg favágó élete

(Ajánlom a soron következő generációnak, déd-, ük-, szépunokáknak.)

Valamikor régen, a vén Tisza partján lévő faluban, született egy kisfiú. Olyan családba érkezett, ahová egy kisgyermeknek sem lenne szabad. Szülei alig foglalkoztak vele, szeretet nem kapott tőlük, és a szegénység is megkeserítette az életét. A kisfiú születése után, még négy gyermekkel bővült a család. Egy ember szerette igazán, a nagymamája. Ő mutatta meg a fiúnak, hogy mit jelent az igazi szeretet. Megvédte mindentől, és mindenkitől, feltétel nélkül szerette őt.

Egy napon a szülők úgy döntöttek, hogy felke-rekednek, és egy messzi faluban próbálnak sze-rencsét, hátrahagyva a szeretett nagymamát. Le-telepedtek egy csodálatos faluban, amit erdő vett körül. A kisfiú itt cseperedett, és élte szegényes, nyomorúságos napjait. Egy hideg napon, amikor húga nem tudott iskolába menni, mert nem volt cipője, a fiú úgy döntött dolgozni fog, a tanulás mellett. Tizenkét évesen elment a favágókhoz, ve-lük járta az erdőt, és keményen dolgozott velük. Az így keresett pénzből cipőt vásárolt a húgának. A falubéliek, lenézték a szülőket, életvitelük mi-att, de a fiút szerették, és becsülték szorgalmáért, kitartásáért. Úgy döntött, szakmát tanul, és a leg-többet hozza ki magából. Erdészeti szakiskolába járt, és életében, csak az erdőben dolgozott. Ifjú korában megismerte élete szerelmét, és két kislá-nyuk született. Hosszú éveken át favágóként, és erdőtelepítőként kereste a mindennapi betevőt családjának. Jól ismerte és szerette a fákat, erdei virágokat, madarakat, gombákat, és erdei állato-kat. Ennek szeretetét tovább adta lányainak is.

Családjával beköltözött a közeli városba. Szorgal-mas, derék ember volt, de arra sokáig nem volt pénze, hogy autót vásároljon. Hányatott gyer-mekkorá ellenére, tisztelte szüleit, akitől az életet kapta. Rendszeresen látogatta őket családjával. Kisebbik lányát, felültette kerékpárja csomagtar-tójára, és az erdőn keresztül vitte, hogy kislánya, megismerje a nagyszüleit. Szavak nélkül tanította arra, hogy a szülőt, ha másért nem is, de a kapott életért tiszteljük. Minden igyekezetével próbálta őket, jobb belátásra bírni de nem sikerült.

A kerékpáros csomagtartós utazásokat kislánya határozottan élvezte. Közben beszélt neki a fákról, gombákról, és minden csodáról, ami az erdőben látható.

A legtöbb kerékpáros utazás, csendben telt.

Mandrikné Ferge Annamária: Tiszamenti falu - kavicsfestés

Hagyta, hogy kislánya, átélje az erdő nyújtotta csodákat. Az erdő hangját, és fényeit. Mert sok-szor a szavak, és a beszéd, eltereli a figyelmet, a felfedezésre váró világról.

A csomagtartón ülve a kislány nekidőlt apja há-tának, és csodálta a nyíló, és záródó lombkorona között beszűrődő napsugarak, csodálatos fényjá-tékát. Azt is megmutatta a kislánynak, milyen él-mény az erdőszéli patak kövein keresztül, átjutni a nagymama házához. Azt is elmondta, hogy mi-lyen fontos a kivágott fák helyett, újakat ültetni. Olyan volt, mintha ő maga egy lett volna az erdő-vel, és a természettel.

A kislánya felnőtt, és ő is rajongott a természetért, az erdőbe járt erőt meríteni, és született gyerme-keit, minden hétvégén az erdőbe vitte kirándulni, élményeket szerezni.

A favágó rajongott az unokáiért, és amikor tehet-te, magával vitte a gyermekeket az erdőbe. Nekik is némán, és szavakkal is megmutatta az erdő va-rázslatát.

Élete másik nagy öröme a sport volt. Sok ember

depresszióssá válik, egy ilyen gyermekkor után, de ő olyan tiszta örömmel, gyermeki rajongással tudott a csapatainak szurkolni, nevetni könnyfakadásig boldogságában, ha a csapata nyert. Ezt az élményt, fiú unokáinak, és vejének is átadta. Később, amikor középkorúan jogosítványt szerzett, boldogan vitte őket, a meccsre, ahol együtt éltek át a sport örömét.

Egyszer olyan brigádban dolgozott, ahol nem vették meg az alkoholt. Nem tudni miért, talán a többiek rábeszélése, vagy azért, hogy ne lógjon ki a sorból elfogadta, és családja szomorúságára többször ittasan járt haza. De hamar rájött, hogy ő nem követheti a szülői példát, nem veszítheti el imádott családját. Elhatározta, semmilyen körülmények között nem fogyaszt alkoholt, és nem okoz keserűséget. Megmutatta lányainak, hogy ő is halandó ember, hibázhat, de többet nem követi el ugyanazt a hibát. Soha többet, nem fogyasztott alkoholt.

Egy napon a favágó beteg lett. Már nem bírta a motorfűrészével, amihez úgy ragaszkodott, fát vágni, elhagyta az ereje. Nem adta fel. Továbbra is az erdészetnél dolgozott, traktorra ült, és úgy támogatta az erdő körforgását, a beteg fák kitermelését, és újraültetést.

Sok év eltelt, és a favágó megöregedett, betegségek kínozták. Már nem ment az erdőbe. Elfáradt, és a háza körüli kertben, s az állatok között, élte öreges napjait. Libáinak nevet adott, akik családtagként öregedtek meg mellette. Az utolsó libája Csárli 12 évig élt a favágóval. Együtt sétáltak le a kertbe, ahol a favágó leült a maga által eszkábált padra, és csendben nézte ez elé táruló erdőt, amely valamilyenkor a kenyerét biztosította.

Ahogy veszített az erejéből, az öreg fűrész is úgy ment tönkre, egy napon már a ház körüli gallyazásokhoz sem bőgött fel a hangja. Veje kérte, adja neki oda megcsináltatja, és majd ő használja a favágó helyett, de nem adta. Ezt az egyet soha senkinek. Ez a szerszám volt a gyermekkor, ifjúkora, öregkora, kenyere, és egyben emléke.

Mikor érezte, hogy hamarosan mennie kell, családjának elmondta, mit szeretne a hamvaival. Egy részét ott helyezték a földbe, ahol feleségével együtt nyugszik majd, ha neki is eljön az ideje. A másik részét vigyék el oda, ahol gyermekkor apró csodáit, pajkosságát, melegségét megélte. Vissza a Tisza menti faluba. Hamvait ott szórják el, ahol a Nagymama háza állt, a bikaistálló körül.

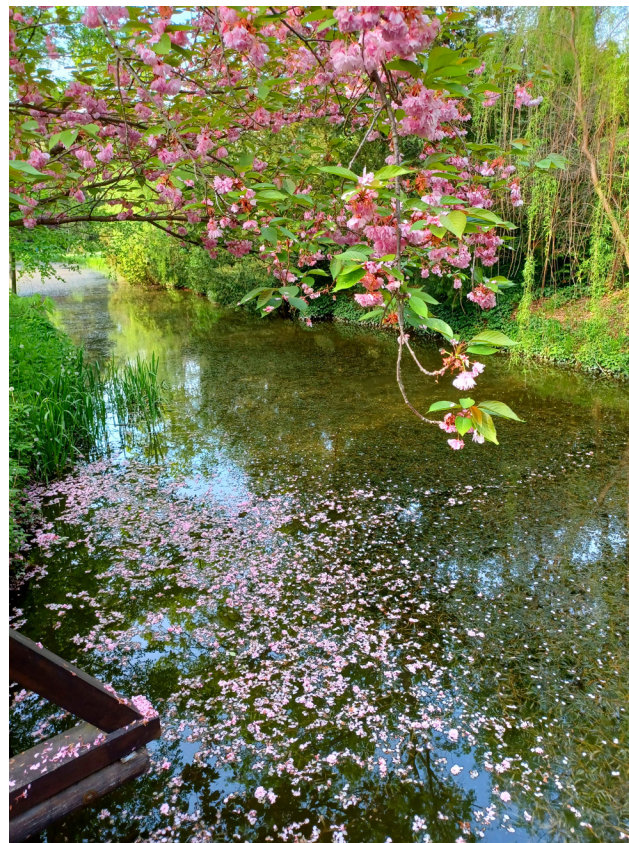
Egy hideg téli napon a favágó becsukta a szemét,

és végleg elment, óriási irt hagyva maga után.

Lánya és veje elindultak a temetését intézni. A lány egyszer csak megszólalt:

- úgy érzem itt van, itt van velünk -, és az utána következő pillanatban őt ölyv emelkedett az út menti fákról a levegőbe. Az egyik az autó felé repült, és szárnyával megérintette az autó szélvédőjét. A favágó lánya sírt, és nevetett egyszerre, mert érezte, hogy apja lelke, abban a pillanatban vele volt. Búcsúztatója órájában, nagy szél fújt, és a temetőben álló, óriási fák hangosan susogtak. A gyermek azt érezte ismét neki üzen: itt vagyok, veled vagyok.

Teltek, múltak a hosszú téli napok, és a favágó hiányának fájdalma, nem csillapodott. Eljött az első tavaszi hónap, és a gyermek úgy döntött családjával együtt elmegy kirándulni. Elért egy erdős részhez. Szívébe óriás fájdalom, és hiány társult egyszerre. Sírva átölelte az előtte álló szikár, egyenes fát. Könnyeitől nem látott. Mikor a föld felé irányult a tekintete, kitisztult a szeme, s meglátott egy csodás, ragyogó sárga virágot, a téltemetőt. Ez a virág csoportokban nyílik, de itt a fa tövében, egy szál magában meredezett a gyermek arcába. Érezte a favágó lelke ismét vele van. A legnehezebb órákban, mindig megmutatja magát, és vigaszt nyújt azon keresztül, amit a favágó annyira szeretett: a természetet.

Turanyi Terézia fotója

Szűcs Erika: A homok

A felmenőim Duna–Tisza közti földművesek voltak. Édesapám és édesanyám is paraszt szülők gyermeke volt. Az apai nagyszüleim a zsanai pusztában hosszú évekig őszibarack termesztéssel foglalkoztak. A kiskunhalasi piacon is sokáig árulták a finom portékájukat. Még én is emlékszem a homokon termett gyümölcs különleges zamatára. Az állatok sem hiányoztak a tanyasi udvarból. Volt ott mindenféle: ló, tehén, disznó, juh, kecske, baromfi, galamb és kutya, macska is. Apám volt az, aki megtanított örülni a tavasz első gyümölcsének, az első nyári zöldségnek. Ő ismertette meg velem az állatok gondozásának csínját-bínját. Édesanyám pedig átadta nekem a „kiskert” művelés tudományát, és a termények feldolgozásának művészetét. A szüleim a gazdálkodás mellett már munkát vállaltak az iparban, de minden igyekezetük azon volt, hogy megszerettessék velem az alföldi homokot. A földbirtok egyre fogyott, de azért mindig akadt egy-egy aprócska földdarab, ahol - a mai szóval élve - bioterményekkel ajándékozta meg a családunkat a Teremtő.

Atyám kemény gondolkodású ember volt. A sok nehéz küzdelem megkérgesítette a szívét. Elsőszülöttként lánynak világra jönni a paraszt családokban nem volt egy nagy áldás. Élete végéig gyerökömnek szólított. Csak a halála előtti utolsó pillanatban lett belőlem leányom. De ő tanított meg tisztelni az anyaföld ajándékait, ő mutatta meg nekem a mezőgazdaságban végzett munka

örömét. Az ő családja őrizte a helyi földművelő családok mély krisztusi hitét. Ez a família még összhangban élt a természettel, és az Istennel. Nem zsákmányolták ki a termőföldet, hálás szívvel tisztelték és gondozták azt.

Édesanyám rokonságának már volt valami problémája a papokkal, - ez azonban, már örök titok marad a számomra. Tény, hogy ők eltávolodtak a vallástól, de az anyaföldet végtelenül szerették. Sajnos az Istenhit lassan háttérbe szorult nálunk. Engem megkereszteltek, de már nem írtak be hittanra.

Én is elhibáztam a dolgot, behódoltam a divatnak, - nem neveltem vallásosan a lányomat. Az ő apai nagyszülei is halasi parasztgazdák voltak. Ők megélték azt, hogy hol volt birtokuk, hol nem, de a termőföld iránt érzett tiszteletet soha nem veszítették el.

Hál' Istennek még nekem is adatott egy kicsiny kert, ahol együtt örülhettünk a lányommal a saját természetű növényeinknek. Az állattartásból már csak a tyúkok és a házi kedvencek maradtak. Az „egy szem” gyermekemet már beszipantotta az egyetem és a nagyváros. Azért még remélem, hogy nem feledi a konyhakerti tapasztalatainkat, és tovább él benne az ősi vágy, hogy egyszer tovább adhassa azokat.

Én pedig arra kérem a jó Istent, hogy a születendő unokáim korosztálya újból szimbiózisban élhessen az anyafölddel!

Mandrikné Ferge Annamária:
Az erdő mélyén - kavicsfestés

**Szabó Ferenc:
Csodavilág**

Éjszakáknak bús sötétje,
Hajnaloknak lázas színe,
Nappaloknak mámor fénye,
És valamennyi élőlénye.

Domboldalon napsütötte,
Gránitszürke sziklafészek,
Benne ritka kígyóféle
Sütkérezik napsütésben.

Völgyek alján folyó kékje,
Hegytetőkön hó fehérje,
Erdők, mezők cifra zöldje:
Ember! Hol vagy, hogy e csodát védjed?

Mennyi szép fa, ezer fajta,
Náddal benőtt tavak partja,
Mennyi virág nyílik rajta:
Lábad nyomát; ne hagyj rajta!

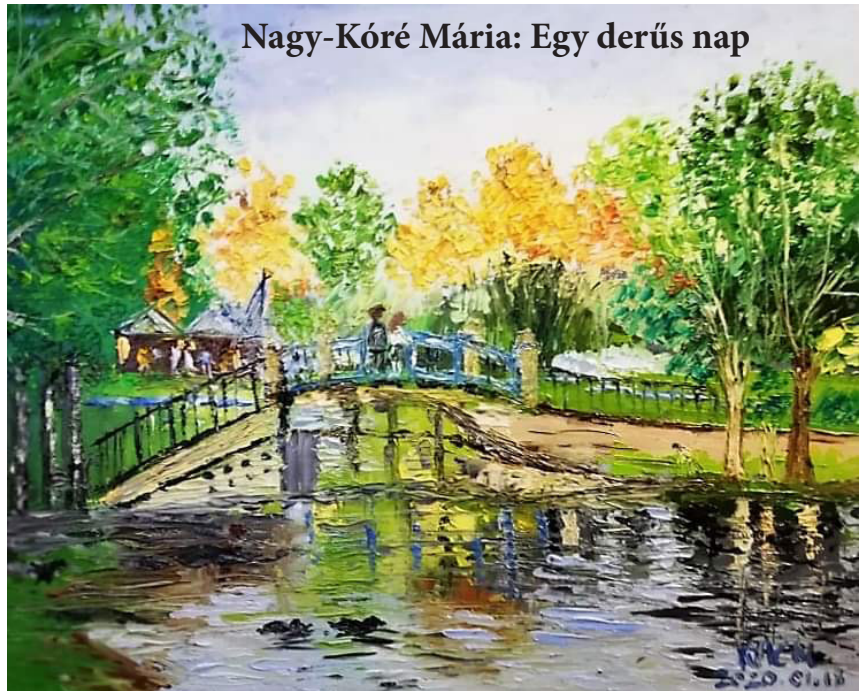
Sárba fúlnak folyók sorban,
Jégtakaró gyorsan olvad,
Erdők fája holtan porlad:
Ember! Hol vagy, hogy e csodát óvjad?

Zöld világban szebb az élet,
Zöld világról szól az ének,
Zöld világban jobban élek,
Zöld világban nincsen méreg!

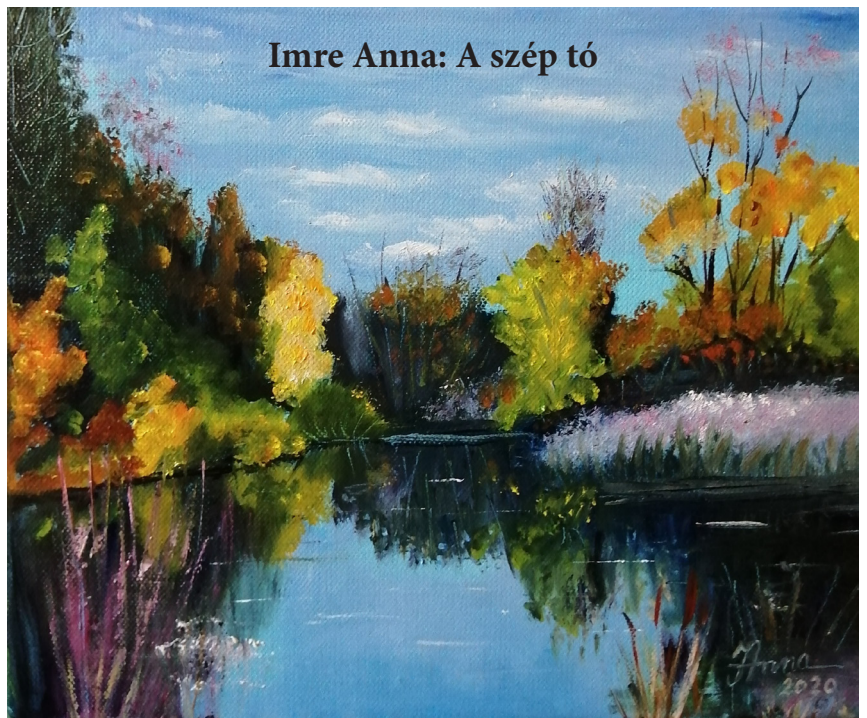
Ember, értsd meg mire vigyázz:
Nem az ember itt a király!
Hát ne nyissunk róla vitát:
Nem a miénk e csodás világ!

Ajándékul, mi megkaptuk,
De hogyha most halni hagyjuk,
Nem lesz, mit majd továbbadjunk!
Nem lesz, kinek továbbadjuk!

Nagy-Kóré Mária: Egy derűs nap

Imre Anna: A szép tó

Fotó
Mandrikné Ferge Annamária

Imre Anna: Balaton

**Drotleff Zoltán:
Tanít a természet**

A természet, oly bölcsen, úgy tanít,
mindig a lényeket meséli el,
szívünkbe rejti némán szavait...
Csupán csendje, mire figyelniük kell!

Csak az érti meg, ki fül nélkül hall,
s lényébe simul egy beszédes csend,
mi szívének, lelkének arról vall:
E világ mögött van igazán Rend!

**Erdős Sándor:
Magányos nyárfa**

Száraz nyárfa áll a dombon
csontkarjával imádkozik,
nem gondolkodik a sorson
életéhez ragaszkodik.

Megfakult a büszkesége
még pislákol lélek benne.
Vigyázz kérlek életére
mintha a gyermeked lenne.

Kanizsa József
(a Magyar Kultúra Lovagja)
Balatoni nyár
(Takács Gyula emlékére)

Balaton: Kinizsi-kardlap...
S élén villan a Nap fénye.
Szinte vág, fájdalmat okozva,
S látni, mintha folya vére...

Sirály siklik, száll kecsesen,
Tollán tükröződik a Nap.
S tegnapi borongós időn
Tort ülnek földi hatalmak...

A. M. Summer: Örültség

Megmondom neked az őszintét,
hiányzik néha az örültség.
Tótágast állni a habokban,
aranyport venni a markomba.

Szétszórnam aztán a rakparton,
futna valaki, hogy elkapjon.
- Mi az eget csinálsz, örült lány?
Együtt úsznánk át a vén Dunát.

Gumicsónakban eveznének,
mellény nélkül, hogy elhiggyék,
hogy tényleg örült és furcsa lány,
ki nem fél élni úgy igazán.
Ha kétszázal a pályán vezetnék,
lehagynék mindenkit az út szélén.
Igazamról mindenkit meggyőznék,
meg a teliholdra is felszöknék.

Örültségek száma végtelen,
tekints reám, mint egy kisgyerek,
aki nem nőtt fel még, mesélne,
léte történetét, levélben.

Lengyelne Török Erika: Háború

Vörösen izzik az ég alja keleten.
Erőszak és gyűlölet táplálja a tüzeket.

Édesanyám szülőföldje is féli a háborút.
A nyughatatlan fegyverektől menedéket nyújt.

Mily erő az, mi fegyvert ragadott,
s ártatlan emberek ellen fordított?!

Mivé vált a Földünk?
Ember! Mi lett belőlünk?
Kit a vírus elkerült,
az fegyver elől menekül.

Össze kéne tartanunk,
segítenünk egymást.
Nem tűrhetjük némán
a zsarnokság hatalmát!

Haldoklik a természet,
terjed a sok betegség,
egyre fogy a tiszta víz,
csak nő, csak nő a szegénység.

És mi mégis egymást marjuk,
gyűlölködünk és pusztítunk!
Némán tűrjük a szenvedést,
magunkba fojtva minden érzést!

Rémálomból ébredjünk fel végre!
Vegyük már észre, itt a vége!
Cselekedjünk emberséggel.

Turányi Terézia: Könnyek árja
2022

Németh Nyiba Sándor: Tiltakozó Föld

(a Magyar Kultúra Lovagja)

Az elmenekült múlt bátorsága kicsalt az utcára.
A gyorsan rohanó idő lassított, léptekben baktat.
Tekintetem ráül mindenre, ami régmúltban mozdult.
Szálkás, kátrányos póznákról lecsordul vágyálmunk.

A tiltakozó Földbe begyűrt a tanulság kora.
Vergődő szempillámon sunnyogó, sötét este ragadt.
Szemem látásra fákról ugrik a mohás háztetőkre.
Onnét tekint az öregedő, eltűnő vétkeinkre.

A képzeletem megérkezik a romos iskolához.
Viháncoló gyerekek zsvajt kavarnak az udvaron.
Veszekedik a jövő, a vénült múltat kifaggatja.
Látnoki remény nem érkezik, az időverés faggat.

Turányi Terézia fotója

Hermann Marika:
Mindennapi kenyérünk...

(Nagy-Kóré Mária: *Kisült a kenyér* című festménye nyomán)

Apró mag, ha földre hull,
Földtakaró alá bújik,
Nap melege simogatja
Éltető eső reá hullik.

Gondos kezek ápolják,
Mint anya gyermekét,
Kaszát fen mégis az ember,
Learatja dús kalászfejét.

Élteket ment halála,
Sok éhes szájat megetet,
Kereszt jelét rajzold reá,
Ő, a mindennapi kenyered!

Nagy-Kóré Mária: Kisült a kenyér

Erdős Sándor: Az élet

Ledobta terhét a válláról és leporolta viseletes felöltőjéről a port a látogató.

A látogató Sándor volt, a napszámos. Ahová látogatóba ment az egy csendes holtága a Dunának. A friss tiszta vízbe merítette a kezét, majd megmos-ta fáradt ráncok szabdalta arcát. Ledőlt a terhére, ami nem volt más, mint egy napi verejtékes munkája bére, egy zsák búza. Egész nap robotolt érte, de legalább tud enni adni kis családjának. Nézte az égen futó felhőket, és hangosan odavetette nekik.

– Ebből lesz az élet – gondolt a feje alatt fekvő búzára. – A család kenyere, de szép a magyar szó! A kenyér élet.

Nehéz kenyér az övé. Napról-napra küzd érte, még a megaláztatásokat is eltűri. Eltűri, mert az élet nem állhat meg. Ő sem. Ha ő nem lenne, nem lenne élet. Fia még kicsi gyermek, az asszonya beteges, gyenge teremtés. Mi lenne velük nélküle?

Legyűrte a ránehezülő fáradságot és felcihelődött. Határozott léptekkel indult kis kunyhójuk felé, mosollyal az arcán. Nehéz a sors, mit a Teremtő rájuk mért, de büszkén viseli, pedig mennyi nehézség és bánat nyomja lelkét. Párja szinte mindig beteg, orvos nem látta, hisz nincs pénz arra, hogy fizessék.

Az ereje épp elég arra, hogy ellássa a gyermekü-

ket, ha másra nem is. Mikoron elvette, egészséges és gyönyörű teremtés volt, de mióta világra hozta gyermeküket elhagyta az erő, mintha a kicsibe plántálta volna át. De nagyon szerette, mert a társa is volt, és nem csak a hálóban, hanem a gondokban is. A gyermek pedig összekötötte őket örökre. A csodás kacaja, a vidám gondtalan léte bearanyozta még a legsötétebb napjaikat is. A lehetőségekhez mérten meg is tettek mindent érte, hogy ez így is maradjon. Nemes ösztönrel törekedtek arra, hogy egészséges, erős ember váljon belőle, hiszen a jövő építőköve ő, és a jövő is olyan lesz, amilyen ő. Azt viszi tovább, amit mi átadunk neki.

Nyomta a vállát a búza súlya, de viselte, vitte..., mert ez az élet.

Vidám fütty szavát az erdei madarak ismételték még sokáig.

Aradi Manyi:
Horgolt szülinapi torta

**Balogh Zsuzsa:
Mindennapi kenyерünk**

Gondol-e valaki egyszer is arra,
Aki a búzát elveti, majd learatja?
Érted is dolgozik az a fáradt tenyér,
Hogy az asztalodra mindig jusson kenyér.

Alázattal teszi minden nap a dolgát,
Ő még emlékszik rá, hogy az ősei mire is tanították.
Ami nekünk természetes, neki kemény munka,
Hiszi, hogy a fáradozásának meg lesz a jutalma.

A Szülőföld szent! Gondozza és védi.
Ha nincsen segítség, hát az Istent kéri.
Nélküle semmik vagyunk, pontosan tudja,
Kérges tenyerét imára kulcsolja.

A természet csendje borul a vállára,
Átizzadt ruhája rátapad hátára.
Kevéske étel napi fejadagja,
Hát nem az, hanem a hite, ami az erejét adja.

Magasan jár a nap odafenn az égen,
Csillog a veríték az arcot törült kézen.
Elnézi a végtelent, a sárga búzatablát,
A kalászkok meghajolnak és úgy mutatnak hálát.

A köszönet többet jelent egyetlen egy szónál,
Gondolkodj el te is, mielőtt meghajolnál.
Érdemes küzdenünk, majd újra kezdenünk,
Áldja meg az Isten a mindennapi kenyерünk!

**Kosztolányi Ági:
Rózsaszín-zöld-ezüst mandala**

Gál Art: Szent István

Balogh Zsuzsa: Augusztus

Verejtékkel öntözött gabonatablán,
Gólya álldogál a szalmabálán.
Gazdag termésünkért Istennek hála,
Malom ölében ébred a búzamag álma.
Közeledik az új kenyér ünnepe,
Megjelenik előttem jó Anyám kenyere.
A fákon pirosodik már az alma,
Zamattal teli a körte, a szilva.
Jó bort ígér a szőlőfürtje,
Búcsúzni készül a gólya, a fecske.
Zölden gömbölyödik a dió,
Fa ágai közt mesél a rigó.
Lassan felreped a gesztenye tüskés ruhája,
Koppanó termését sok kisgyermek várja.
Barnul a kukorica bajsza,
Öröm készül diadalra.
A napszíttá fűben gyíkok sütkéreznek,
Színes virágokon lepkék kergetőznek.
Felhők között sétál a nap,
Békesség van az ég alatt.
Jelzi, hogyha vihar készül,
Szél ereje előkerül.
Néha dörög, néha mordul,
Az ég arca viharrá torzul.
Elsírja könnyét a sok sötét felhő,
Szivárvány íve szelíden jön elő.
Elterül a nyár a napsütötte tájon,
Zöldül a remény egy apró fűszálon.

Kiss József: Nyári mezőkön

Nézem a villás leányt.
 Anyámat fehér ruhában.
 Mosolyok sora egy végtében a fényképen.
 Indul a meghatottság.
 A képzelet idébbtolja a megidézett-
 gondolatát fürkészem.
 Megélésre buzdít bennem
 a száz év előtti vígság.
 Az aratás, a cséplés hangulata.
 Felhőtlen nem-gondolás a jövőndőre.
 Utódra sem száz évre rá. -
 Róla pedig ennyi év után
 letapogatják a rejtjelt,
 miként görget múlttól töprengést,
 mint motoz agyában...
 ...mint motoz a felvidulás-hiány.

Termékeny tanya-idillben
 meg-megvillan a napon
 a pelyvaként hulló szlovák szó,
 a kíméletesre nyesett vicc-törek, szelíd élc,
 kalászzokkal egybekelt kuncogás,
 kévevető évődés
 és suttogó serkentések sora,
 ám a később született
 botorkál majd elakadó sarujával
 emlék-párában gazos pázsiton
 és számba veszi a letúntet,
 azaz hogy a módját,
 miként görget múlttól töprengést,
 mint motoz agyában...
 ...mint motoz a türelem-kényszer.

Serény igyekezet, férfimarkos öncélúság
 könnyít odakaparni köteges kalászt
 az ifjú leánynak,
 hogy töltött villával tudja etetni a
 cséplőgépet, nem tervezve még jövőndőről,
 semmiképpen nem piskótalábú jövevényről,
 pajkos porontyocskáról.
 Aratási angyal-anyám fehérben,
 fotográfus kívánalomnak beállítva,
 rendjén való tartásban,
 derűjét sugározza végtelen nyárban
 majdani utódjára, a majdani megvénhedtre,
 száz éves idő-óceánon át minduntalan;
 soktöltetű energiájából szánandó örököse
 csak kóstolót kanyarított le magának
 egyre latolgatva és láttatva,

miként görget múlttól töprengést,
mint motoz agyában...
...mint motoz az ellobbanási vágy.

Tetszőleges látászögből nézve is őrzi lényegét
a szokás, az elrendelt,
nélkülözhetetlen nyári attrakció:
buckás tarlóra telepített
asztagok és kazlak, melyek tövében
bizonyára elhangozhatott a féltés,
az óvás admonituma:
„Daj mi vidly, Marka, ak si ustata”^{*}
a bajtársias barátok valamelyikétől,
akár nagyapámtól,
mert a legidősebb a leggondosabb,
ám a legfiatalabb,
sorban a harmadik a generációs grádicson
csak tépelődik és enyészik
és látják róla,
miként görget múlttól töprengést,
mint motoz az agyában...
...mint motoz a buzgalomgát.

A természetre tartozó tudomásulvétel,
hogy később a fiatalságát
még jól őrző asszonykává
lesz az ifjú leány.
Vonzódjon a Mátrához
s beöltözzön mátraszentimrei viseletbe?
Igen, mert hogy ott nyaral.
Idomuljon a hegyi falu viselkedéséhez?
Igen, mert hogy ott nyaral.
Gereblyézzon ő is a poljana kaszálóján?
Igen, mert hogy ott nyaral-
mélyeket szippantva a levegőből.
Használja a lakosok nyelvét
a szpolocsni jazikot?
Igen, mert hogy ott nyaral
s így fogadják el őt.
Boldog és nem szegi kedvét
a szerény hétköznap.
Csak az utóddal van baj.
Un successeur sans succès.
S aggályai feltárják,
miként görget múlttól töprengést,
mint motoz agyában...
...mint motoz a kifáradó élet.

*„Add ide a villát Mariska, ha fáradt vagy.”

Kanizsa József: Szentlélek

(a Magyar Kultúra Lovagja)

Te, aki megszálltad a lelkünket
Te, aki megpezsdítetted a vérünket
Te adod meg nekünk a bölcs akaratot
hogy legyőzhessük a végzetes kudarcot

Add meg a minden naphoz a hitet
megbocsátáshoz a könyörületet
a megbocsátással megbocsáttassunk
hogy a földi élethez legyen jussunk

Ó Szentlélek szívünknek adj békét
a szemünkbe az örök-látás fényét,
mert Te bennünk vagy a lelkünk vezérel
veled egyek vagyunk, hozsanna néked...
Ámen

N. Sebestyén Katalin:

Uram, kérlek...

Uram, kérlek erősítsd meg lelkem,
nehézségek helyett adj bölcsességet,
veszélyek helyett, bátorságot kérek.
Kérlek, erősítsd meg szívemben a hitet,
vihartól hányattatottan tévelyeg vezértelen,
hisz nem csillámlik útmutató fényed.
Minden szent a föld felett
csupán csak álom, s csalfa képzelet.
Szólj, szólj hozzám Teremtőm!
Kérlek had járjak kijelölt rögös utadon,
s hűen, hittel várjam égi oltalmadat.
Lelkedből adj erőt nekem, hisz hű szívvel
rád várok türelmetlenül, szüntelen.
Elrendelt utamat parancsodra végigjártam,
engedd, hogy kövessem és halljam
szent igazságod.
Törvényeid senki sem fejtheti meg,
minden szavad lesem, de süket a fülem
nem hallom meg.
Szólj hát Istenem, hangod bársonyos jóság,
szavaidban örökkévalóság dala szól.
Lelkem zakatolva megfeszül,
csitítsd a bűt, bánatot, melyek gyötörnek.
Kérlek szólj; szavad gyógyító ír és erő,
dicsőséged így még szebben,
ragyogóbban tündökölhetsz.

Pánti Anna: Álmodva élni...

Tisztelettel Seregi Mesternek

Álmomban gyermekként láttam magamat:
Elszántan ugrottam, lendültem,
Már nem is a földön jártam!
Repültem! Repültem!
Könnyedén úszva fordulok, perdülök,
Egyre gyorsabban, egyre szebben!
Harmonikádat hallgatom -
Szédül az ég is felettem!

Fenyő sudár törzse - egyenes gerinced.
Selyem mohaillat mozdulataidban.
Mennydörgés ízét érzem szavaidban,
Lobogásodat gondolataidban!

Mozdulat a test varázsa.
Hang hullámán szárnyal álmod,
Erőd, akaratod érzem
Minden táncos szívverésben.
Értik, érzik gondolatod
Ritmusban mámoros lábak,
Megfeszülő izmok, inak,
Gyöngéd kezek,
Hattyú nyakak,
Szikár vállak.
Megnyílik az ég felettem,
Mikor művészeted látom.
Ez a színpad Neked OLTÁR, táncvirággal!
Nekem pedig Mennysorságom!
Ide vonzott minden álmom!

Kovácsné Rigó Márta alkotása

Pánti Anna és Seregi Mester

Hermann Marika: Általad...

(Édesanyámhoz)

Szeretnek lángja lobog a szívemben,
Megerősít engem gyermeki hitemben.
Édesanyám tőled oly sok szépet kaptam,
Cserébe ölelést, szép szavakat adtam.

A rossztól megóvtál, vigyaztad léptemet,
Bajban felszarítád bánat könnyeimet.
Örömben osztottál, sikerben bízattál,
Engem becsületre, jóra tanítottál.

Általad hallhatom a szeretet dalát,
Általad érthetem az igazság szavát.
Általad láthatom, mit csak a szív láthat,
Általad hihetem, Isten megbocsáthat.

Amíg egyet dobban szívem a testemben,
Magasra emellek ölelő kezemben.
Szememmel láthatod mindig a kék eget,
Fülellem hallhatod angyali éneket.

Szeretnek lángja lobog a szívemben,
Megerősít engem Isteni hitemben.
Imára kulcsolom össze a kezemet,
Kérem a jó Istent, áldjon meg tégedet.

**Fekete Edit:
Édesanyámnak**

Hiába hívlak, már nem felelsz
Hiába várlak, már nem jössz el.
Kezed melegét, már rég nem lelem.
Féltő tekintetedet már rég nem érzem.

Néha mindent hátrahagynék!
Minden erőmmel hozzád futnék!
Az öledbe belebújnék,
halkan csendben csak mesélnék.

Kelő nappal Veled kelnék!
Lágy szellővel Veled futnék!
A virágokat mind leszedném,
Lágy tincseidbe beletűzném.

Nyár esőben Veled áznék.
Friss harmatot Neked szednék!
Két kezedbe beletenném,
szép arcodat áttörölném.

Mosolyodban megmártóznék.
A lelkedbe burkolóznék.
A szeretetedbe kapaszkodnék,
karjaidban melegednék.

Elhoznám Neked a meleget;
Elhoznám a tiszta hideg telet!
Elhoznám a napsugarakat,
Elhoznám a trillázó madarakat.

Mindent, mindent eléd tennék!
Mindent, mindent odaadnék!
Elhoznám az orgona illatát, melyet szeretted.
Elhoznám az összes virágot, melyet dédelgettél.

Fáradt vagyok, a hiányod éget,
a mozdulataid, a hangod, a lényed.
Bennem van örökre, el nem engedem.
Belül mindörökké itt vagy velem.

Kovácsné Rigó Márta alkotásai

Kovácsné Rigó Márta alkotása

**Eliza Wolf:
Az én Anyám**

Óh, én drága Anyám,
Vajon most merre jársz?
Oly régen eltűntél, fiatalon.
Elhagytál... árván.
Annyira hiányzol
azóta is az életemből,
Kérlek, hát lépj elő
A kék felhőkből !

Oly nagyon boldog lennék,
Ha foghatnám újra, két kezed...
Nem vágyom semmi másra,
csak légy megint... velem!
Megnyugtatna szép szemed,
ha újra e csodát láthatnám,
Kérlek, jelenj meg nékem, ...este.
Várlak! Itt, a meleg, puha párnán.

Bárcsak foghatnám újra
két dolgos, meleg kezed!
Ez végleg megnyugtatná háborgó,
gyermeki lelkemet.
Igérem, nem lennék rossz soha,
Szót fogadnék mindig neked!
Óh, add meg nékem Teremtő Isten,
Hogy minden régi vétkeket
...Jóvá tehessem...!

Tilingerné Gerlei Ilona: Csepeli évek

A búcsú szavaival, s örömkönnnyekkel
küldöm utolsó üzenetem.
Gondolatban most újra az iskolában járok,
s három év emlékeit vallom.

Szép és vidám volt az ott eltöltött idő,
formátlan anyag voltam, akár a többiek,
de alakíttgattak igazi művészek: a tanáraink,
átadva nékem a szakma rejtelseit és szépségeit.
A valóság nem a képzelet délibábja,
a győzelemben nem elég csak hinni,
a reményért is érdemes küzdeni,
tudni kell veszíteni, s a közösséggel együtt lélegezni.

Jó tanáraink tanácsait én most megfogadom,
e vessel tőlük, s csepeli éveimtől búcsúzom,
az emlékek közt visszatérnek víg és nehéz órák,
de mindig legnehezebb a búcsúzás.

Váradi Klára: De nehéz az iskolatáska!

Németh Sándor: Ballagás (Visszatekintés)

Megérkezett a május, a ballagások ideje. Ahogy látom a fiatalokat örömmel, vidáman, felszabadultan, nagy virágcsokrokkal, mindig eszembe jutnak a régi ballagások és az érettségi találkozók. Első ballagási élményem 14 éves koromban volt, amikor nagyapám elvitt az 50 éves érettségi találkozásunkra. Gyerekkoromban csak csodálkoztam, ámultam, hogy az az öt öreg és az egy még öregebb ember miért borul sírva egymás nyakába. Ők 1908-ban érettségiztek, átéltek két világháborút, két forradalmat, kevés jó és sok rossz évet. Örültek egymásnak és boldogok voltak, hogy bár az élet másként rendelte, szétszórta őket az ország különböző pontjaiba, mégis az osztályból ennyien még találkozhattak. Ezt az érzést én csak sokkal később éltem és értettem meg, így hát a nagyapám és diáktársai örömét később én is átélhettem. 1962. Ünneplő ruhában álltunk az iskola udvarán, vártuk a ballagást. Az igazgató úr tiszteletünkre, még egyszer megkondította az iskola harangját. Elindultunk az épületben, tanteremről-tanteremre és az alsóbb évfolyamos diákok tiszteletünkre felálltak. Mi még diáksapkát hordtunk és az osztályunkban a padra mindenki kitette a sapkáját. Amikor az osztályunkba értünk, láttuk az üres termet és sapkáinkat, mindenkinek könnyes lett a szeme. A ballagás befejeztével éreztük, hogy egy korszak zárult le mögöttünk. Az érettségi banketten megfogadtuk, hogy minden 5. évben találkozunk. Ez így is történt. Volt, aki minden találkozón, volt aki csak egyiken-másikon jelent meg, de sajnós volt olyan osztálytársunk is, aki sohasem jött el, azonban mindig tudtunk egymásról információval szolgálni. A találkozón büszkén és boldogan mutattuk elért eredményeinket, később családjainkat. Ahogy haladtunk az időben, egyszer csak azt vettük észre, hogy elszállt 50 év. Ekkor megfogadtuk, hogy ezen túl évente találkozunk. Sajnos az utóbbi két évben a járvány ezt megghiúsította. Most, hogy készülünk az újabb, immáron a 60. éves találkozóra, amely szervezés alatt áll, hiszen a közeljövőben lesz. Mindenki boldog volt, s örült, hogy ismét megtarthatjuk a találkozót és az ország minden pontjáról érkeznek egykori diáktársaim, hiszen mi is szétszóródtunk az országban, ahova az élet sodort bennünket. Mindenki örömmel vállalta, hogy szeretett városunkba, Salgótarjánba visszatér a találkozóra. Olyan híre lett a vá-

rosban ennek a találkozóknak, hogy bár iskolánkban más középfokú intézmény működik, az igazgatónő lehetővé teszi, hogy még egyszer végigballagjunk az épületen és megtekintsük régi tantermeinket. Azt gondolom nem túl sűrűn fordul elő, hogy 60. éves érettségi találkozó megtartására kerüljön sor, s még a 34 fő közül 17-en részt tudunk venni, s örvendezhetünk egymásnak.

Olyan ritkaság a mai világban, hogy egy osztály 60 éven keresztül tartja a kapcsolatot, s évente örömmel találkozik, hogy erről a helyi sajtó is szeretne hírt adni.

Kívánom a mai fiataloknak, hogy a középiskolában eltöltött 4 év olyan szoros barátságokat, kapcsolatokat alakítson ki, hogy hosszú évtizedeken keresztül örömmel és szeretettel találkozzanak. Az osztálytársi szeretet olyan örökség, amely semmi más szeretethez nem hasonlítható, mással nem pótolható és örök életre szóló.

Sári Kati: Könyv előttem, könyv mögöttem...

Ezt a kissé átalakított slágerszöveget többféleképpen lehet értelmezni: térben és időben. Térben, hiszen ezen a fotón épp előttem is egy könyv, mögöttem is könyvek.

Itt azonban én most főleg az időbeli értelmezésre gondolok. Olvastam a mögöttem hagyott évek alatt, egészen gyerekkoromtól kezdve. Onnantól, hogy egyáltalán megtanultam olvasni. Első könyvemet első osztályos koromban kaptam. Ez volt a jutalmam, hogy engedtem jó erős cérnát kötni a mozgó tejfogamra, amelyet anyukám azután egy hirtelen mozdulattal kirántott. Hogy mit meg nem tettem egy könyvért! Első jutalomkönyvem címe ez volt: Mesemondó nagyapó. Rongyosra olvastam és nem tudtam betelni vele.

Azt követte azután számtalan olvasnivaló minden elképzelhető műfajban. Egyik gyerekkori emlékem, hogy az Élővilág könyvem borítóját levettem és becsomagoltam vele Karl May éppen olvasott indián regényét, hogy kivihessem a legelőre. Ott aztán úgy beleméremültem a „tankönyv” tanulmányozásába, hogy a tehenek rendszeresen a kukoricásban kötöttek ki. Kaptam is érte rendesen! Olvastam én délidőben a gumiskocsin, a szénára terített ponyván, a diófa alatt a pokrócon, a paplan alatt zseblámpával, a legelőn, a tóparton, ahol csak tudtam.

Olvasok ma is. Olvasok az előttem álló időben ezután is. Mert olvasni jó. Mert a jó könyv tanít, érzelmeket hív elő belőlem, mert bölcsőbbé tesz. Valahogy helyre kerülnek a dolgok ebben a zűrzavaros világban. Kinek ne lenne ismerős a „nem tudtam letenni” érzés, amikor úgy beleméremül az olvasásba, hogy megszűnik körülöttem tér és idő, kifut a leves vagy elfelejtet, hová is kellene mennem.

A sors azután úgy hozta, hogy 9 hónapig bábás-

kodhattam csapattársaimmal egy kincseskönyv létrejöttén, az öröm antológiáján, amelynek címe: Fénycepek.

Persze tudom, tudom. Itt az internet. Minek könyvet venni a kezünkbe? Bármit elolvashatunk ott. De az nem ugyanaz. Nem fogható semmihez sem az, amikor a könyvespolcra leveszel valamit, belelapozol, beleszagolsz, visszateszed. A könyvet látod, akkor is, ha nem kapsz be semmiféle kutyut. A könyvet becsomagolhatod. Beleteheted a táskádba, ha valahová utazol vagy épp a strandon sütteted magad. A könyv valóságos, majd-hogynem élő, megfogható. Elolvasod valakinek a versét/írását az interneten, lehet hogy megfog valami benne, de az a pillanatnak szól. Elmúlik. Elfelejtjük. Szeretem, hogy könyvek vesznek körül. Lassan kiveszőben vannak ezek a kincsek, értéktelenné válnak. Hány de hány könyv sorsa lesz a zúzda, mert az emberek nem akarnak arra költeni, amit gépeket bekapcsolva is megkaphatnak. A könyv érték. Becses, semmihez sem fogható, mert kitarul, kitégult a világ, gazdagodik a lélek. Mit csináljak? Én már nem „javulok” meg. Szerintem igenis könyvek nélkül szegényebb lenne a világ. Szóval:

Könyv előttem, könyv mögöttem és kész.

Baloghné Domokos Ilona: Napszilánkok

Ahogy öregszem, sokkal többet gondolok az eltelt évekre. Életkorom miatt már nem előre, hanem hátrafelé nézegetek...

Egy csomó emlék jut eszembe, amelyek ezerféle érzelemhez kötődnek. Amikor átéltem, nem is tudatosult bennem.

Az első táborozás alsótagozatosként. Erdőben egy tisztáson, patakhoz közel volt a tábor, nagy katonai sátrakkal. Három sátorban elfért az összes táborozó. Tábori konyhában főztek, patakban mosakodtunk. Nagyon hiányoztak az otthoniak, az otthoni kényelem. Vegyes érzések voltak bennem: egyszerre szenvedtem a távolléttől, de a sok élmény miatt jól éreztem magam.

Alföldiként nagy élmény volt meredek turistaúton megmászni a Kékest. Egy másik kiránduláson sikerült a hegyről leszaladás is. Egy bokor állított meg. Azt nézték először, hogy a szemeim megvannak-e. Mire a táborba értünk, be is száradtak a karmolások rajtam.

Azokra az ízekre „harmatos, párás reggelekre, tábor tüzekre még ma is tisztán emlékezem. De jó lenne „jócskán” felnőttként pár napot így eltölteni, távol mindentől.

Tiniként egy Fertő-tavi kirándulás. Akkor „ostromolt” először egy tini hódoló. Semmi komoly, de egész nap együtt voltunk, még a továbbindulást is majdnem lekéstem. Aznap este a fertőrákosi barlangszínházban egy Trubadúr előadás. Igazi szekerekkel, lovakkal, tüzekkel.

Egy kirándulás a szüleimmel és egy jó társasággal a Plitvicei-tavakhoz. Jó sok kilométert legyalogoltunk a tavak között.

A hetvenes évek közepe. Fákra erősített hangszórókból komolyzene: Chopin, Bach, Vivaldi szólt. Együtt a látványral örök emlék maradt.

Pár nyári nap anyukámmal az Adrián. Nagyon jó volt együtt lenni, gyönyörű helyen töltöttük az időt.

Egy mátrai őszi üdülés. Akkor már súlyos beteg volt. Az ő kedvéért mentünk. Iszonyatos volt vídamságot mutatni, higgye a gyógyulást. Akkor még a halálos diagnózist csak hozzátartozóval közölték, beteggel nem. Küldött bennünket kirándulni, ne üljünk mellette egész nap. Csak mentünk apukámmal szóltanul, nem láttuk, milyen szép a környezet. El is tévedtünk. Már esteledett, mikor átfázva, átázva visszataláltunk. Apukám akkor értem is aggódott, nehogy beteg legyek.

Bak Anita: Nyár színei

Egy körutazás, ahova már sajnos anyukám nélkül mentünk. Orvosi rábeszélésre indultunk. Minden gyönyörű volt. Isztria, Észak-Olaszország, de egyikünk sem törődött vele. Jó volt a társaság is, de üvöltöni tudtam volna, annyira hiányzott az anyukám. Nem tudta semmi enyhíteni.

Lelkünk gyászol.

Évekkel később egy másik nyaralás apukám éppen aktuális barátnőjével és gyermekével. Kellemes volt, de végig „görcsöltünk”, nehogy akaratlanul is megsértsük egymást.

Emlékszem, milyen erőltetett, szaggatott beszélgetéseink voltak. Néztük koktélozás közben a szikláról tengerbe ugráló helyi fiatalokat. Apám barátnője meg is jegyezte közömbösségemet látva: „Neked produkálják magukat.”

Egy erdélyi pár napos kirándulás férjemmel. Akkor azt hittem, együtt éljük le az életünket.

Egy másik nyaralás szintén együtt. Az osztrák sóvidéket jártuk be, egészen Hallstadtig. Gyönyörű, rengeteg látnivalóval. Azért mentünk, hogy mentsük a házasságunkat. Már nem lehetett, nem ment. Idegen környezetben még jobban éreztük: vége. Nehéz volt egymást elviselni. Különböző életszakaszok, ellentétes, szinte szélsőséges érzelmek.

Akkor nem láttam ilyen tisztán mint most, csak átéltem.

Ami még eszembe jutott emlékeimről: Soha ne menjünk oda vissza, ahol nagyon boldogok voltunk, mert elmúlik a szép, varázslatos emlék. Változnak a körülmények, a környezet, mi magunk is.

Azt a régi boldogságot soha többé nem fogjuk megtalálni még egyszer

Az életünk jövője a BÉKE.

Hajdók Zsóka: A megoldás

Igaz történet

(Az élet ilyen is, meg olyan is)

Az autóbuszra várakozók tömegétől egy picit félrevonulva tinédzser pár, egymásba fonódva, tervezgetnek. A tavaszi napfény arcukon ragyog, boldogok.

A lány:

- Az én részemről csak /kihangsúlyozza/ kétszáz-
zan leszünk. Jó, ha tudod, anya is így számolta.

Puszi jobbról, balról a fiú arcára.

A fiú:

- Én még nem számoltam, de kb. százan lesznek.

Puszi visszaadva.

A lány:

- Én mégiscsak hosszú ruhát varratok, halvány-
kékből, mint az égbolt, nézd! – felnéznek az égre
– ettől halványabb lesz egy kicsit a kék, és a csok-
rom, vegyes virág az összes akkor nyíló színes vi-
rágból. Biztos tetszeni fog.

Puszi jobbról, balról a fiú arcára.

A fiú:

- Te tudod, ez a te dolgod. De ez már hányadik
elképzelésed?

A lány:

- Ne igazsd magad tubicám, anya mindent fizet,
csak egy a gond: hol fogunk lakni?

A fiú vállat von, leheletnyi puszi a válasz.

A lány:

- Én megmondom neked jó előre, nálunk se la-
kunk, nálatok se, én nem kerülgetem őket. Fi-
gyelj, a nagymamád hány éves is?

Érdeklődő mosoly, aztán sok apró puszi.

A fiú:

- Nyolcvanhárom, de hogy jutott most ez eszed-
be?

A lány:

- Arra gondoltam, nála nagyon jó lenne, csendes
hely a tanya.

A fiú ingerülten:

- Az előbb azt mondtad, hogy nem kerülgetsz
senkit.

A lány:

- Jó, jó, de ez más. Nem érted? Szóval odaköltö-
zünk majd?

A fiú hallgat, gondban van. A lány egyre türel-
metlenebbül nógatja.

- Na mondj már valamit! Költözünk, vagy nem?

- De türelmetlen vagy, – háborog a fiú – miért
nem tudod kivárni, amíg meghal a nagymama?

Puszi, puszi és hallgatás.

Váradi Klára: Világító torony idill

Surman Viktor: Nap és Felhő

Volt idő réges-régen, vagy tán nem is olyan túlságosan régen, de az bizonyos, hogy hosszú-hosszú ideig, olyan hosszú ideig, amit csak az ember el tud képzelni, szóval volt idő, amikor a Nap nap-hosszat sütkezett a saját fényében és nem tűrt meg semmit, ami az ő fényességét csak egy szemernyit is csorbítaná. Úgy gondolta, – és egyébként meg jól gondolta – hogy bizony ő a világmindenség közepe és mint ilyen nagy tisztségben lévő elem, nyilvánvalóan minden teremtett elme az ő lényét, lényének szépségét dicséri, magasztalja, és csodálja. Ebben a tudatban teltek a Nap napjai, miközben átsétált a tündér-kék égen, horizonttól-horizontig és minden erejével azon volt, hogy beragyogja az eget és a Földet, be az egész világot. Keltétől-nyugtáig szépségét és az erejét fitogtatta, hisz tudta, hogy nincsen nála tündökölőbb szépség a világon, és mindenki, aki látja őt csodálja, dicséri, és magasztalja, és bizony - mivel jólelkű is volt - nem is tehetette meg azt, hogy ne mutassa magát minden lénynek, és nem lénynek amikor van rá kedve. Kedve pedig volt. Az csak volt.

Valahonnan, a jó ég tudja, hogy honnan, egyszer csak a Nap mellé úszott egy felhőcske. Egy szürke színű, kövér felhő.

– Eltakarsz és megzavarsz a tündöklésben! Tűnj el, vagy elpusztítalak! – rivallt rá a Nap a felhőre, amint megpillantotta.

– Te vagy a legcsodálatosabb teremtmény a Világon, hát hogyan tudnám én megzavarni a Te tündöklésed, hisz én csak pára vagyok, nem érek fel a Te szépségedhez. A Széllel jöttem idáig.

A Napnak tetszett a felhő hízelgése, ezért nagy kegyesen megengedte, hogy mellette maradjon (persze csak jóval arrébb).

– Mondd csak! Ugye, nincs nálad szebb teremtmény? – kérdezte a Nap, bár a választ maga is tudta.

– Világegyetem királya! Nincs nálad szebb. Nézd, a Föld összes lakója csak téged imád, téged csodál, mert Te vagy a leggyönyörűbb, és a Te kegyelmedből léteznek ott mindannyian, Te vagy ki fényt, meleget és életet ad nekik.

A Nap a felhő szavaira felragyogott, felemelte orcáját és büszkén villogtatta sugarait.

– Te vagy az Életük, - folytatta a felhő – imádnak és szeretnek. De Te is szereted-e úgy őket, ahogy ők téged?

– Hát hogyné, hisz aki engem szeret, azt szeretem én is – válaszolt a Nap.

– Ha szereted őket, akkor állj meg egy pillanatra, és nézz le rájuk, Fenséges Nap!

– Igen látom őket.

– Akkor azt is látod, ahogy szenvednek?

A Nap tágra nyitotta szemeit.

– Látod, hogy a Te végtelen ragyogásod élhetetlenné teszi számukra a Földet? Pusztává vált az otthonuk, kiszáradtak a folyók, tavak, elszáradtak a növények, szomjaznak az emberek és állatok, mert Te csak ragyogsz, tündökölsz és nem viselled gondjukat!

– Hát nem teszi boldoggá őket az, hogy bennem gyönyörködhetnek?

– Te vagy a világuk közepe, Te vagy nekik a Mindenség. De a Te örökös ragyogásod miatt sínylődnek az élőlények.

A Nap újra lenézett a Földre és meglátta azt, amiről a Felhő beszélt. Egyszeriben megértette, hogy amíg ő csak saját magával törődött, ragyogott és tündökölt addig más miatta gyötrődött.

– Ha megengednéd, hogy feláldozzam magam, akkor új élet fakadhatna, és újra boldog lenne mindenki – ajánlott a felhő.

– Segíts nekem helyrehozni, amit elrontottam – egyezett bele a Nap.

A felhő nem szólt semmit, csak mosolygott, és lassan a Nap elé úszott sötét árnyékba borítva a szomjas Földet. Azután megrázta magát, amire a testéből milliányi vízcsepp viháncolva kelt útra, hogy aztán locsogva-fecsegve érjen talajt.

Az eső csak esett és esett, mindaddig, amíg a szürke, kövér felhő végül teljesen el nem fogyott, de minden lehulló vízcsepp nyomán új élet tört az ég felé. A Föld zöldbe borult, üde lett minden, kivirágzott a rét, az erdő, vízzel teltek a medrek, vidám újszülöttek népesítették be a dombokat, hegyeket, szél csavargott a fák között. Életre kelt az élet.

Azóta a Nap – bár továbbra is szeret tündökölni és ragyogni – megengedi minden arra járó felhőnek, hogy esőt bocsásson a Földre, és ilyenkor színes szivárványt is fest az égre emlékül, hogy ne feledje senki, nem csak akkor szép a világ, ha süt a nap.

**Dr. Török György:
Macskakaparás**

Egész úton hazafelé
Azon gondolkodám,
Mit mondok majd ha belépek, hisz
Nincsen apám, se anyám.

Bámulnak rám régi képek,
betemetnek az emlékek.
Ha a szobám szögletéből
Fehér cicám szalad felém,
Fölkapom őt, ölembe ül,
nem is vagyok már egyedül.

Simogatom, becézgetem,
Gondjaimat félreteszem.

Van összesen kilenc cicám,
hat fiú és három leány.
Három pici, ők a trió:
Sárga Saci, Trikoli, és Mogyoró.

Jól lehet egy kicsi rakás,
Nem baj, hiszen nagy a lakás!

Este mikor lemegy a nap,
Éjszakára puszit kapnak.
Paplan alatt megpihennek,
Élvezik a jó meleget.

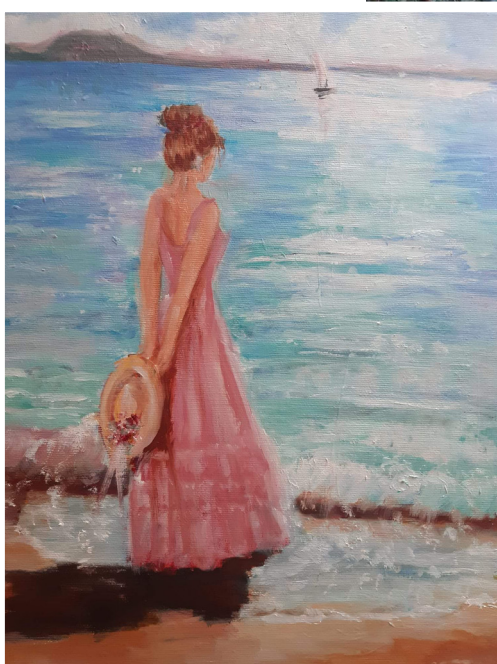
Fáztak kint már épp eleget.
Tudják, hogy a legszebb két szó:
Élet és a szeretet.

Mandrikné Ferge Annamária varrása: Cicák

**Váradi Klára
alkotásai**

- Pipacsok
- Balaton
- Virágok

Mandrik Olívia alkotásai

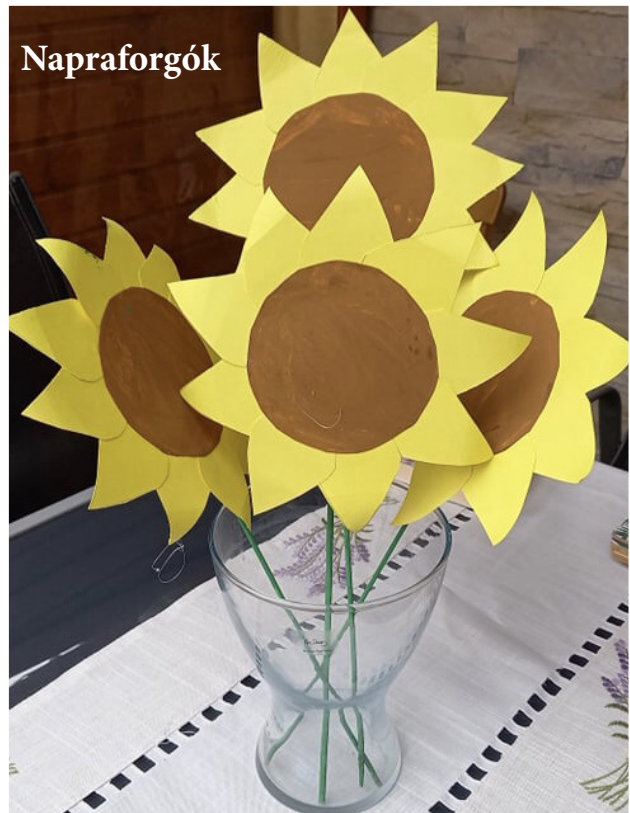
Méhek

Mi az?
 Kerek feje, sárga színe
 Nap fele fordul őkelme,
 Ha megéri a kobakja
 Madáreleség lesz magja.

(napraforgó)

Mandrik Olívia alkotásai nyomán
 írta: Hermann Marika

Künn a réten száz virág,
 Sok méhecske száll reá,
 Dolgoznak ők serényen,
 Mész csordul a kenyéren. :)

Napraforgók

A Föld virága

Bodzafestés

Tóth Benjámín alkotásai

A Föld napja

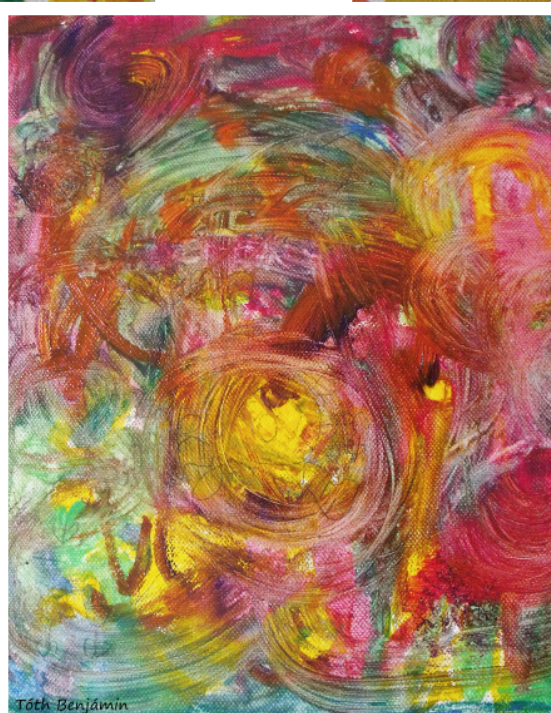
Hangulat

Virágaim

Nyári hangulat

A Nap tüze

Tóth Eleonóra alkotásai

Almafám

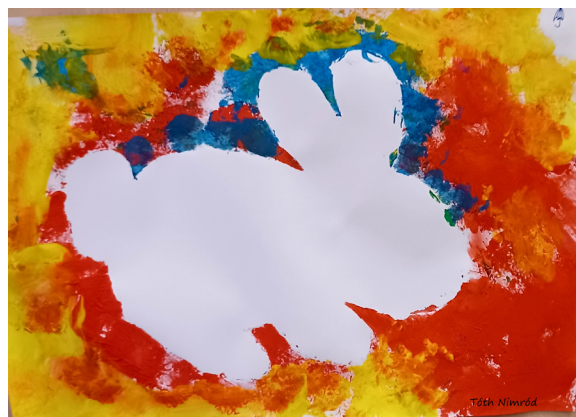

Érik a cseresznye

Én és a kutyusom

Tóth Nimród alkotásai

Piroska Zsanett

Mitták Ferenc: Lili tündér a tanítónő

(Kurtasori mesék)

Mint tudjátok, Kedves Olvasóim, Baláznak hívnak, de mindenki csak Balinak titulál kisgyermek korom óta. A régi időkben ott laktunk a falu szélén a Kurtasornak hívott Calvin utcában. A házunkhoz közel terült el a „Nagyvíz”, amely az egyik fő játszóhelyünk volt a barátaimmal. Rengeteg élmény fűz oda, a legfontosabb, hogy megismerhettem Lilit, a tó tündérét, aki csodás világot – a tündérvilágot – tárta fel nekem, és sok mindenben segítette az életemet.

Nos, most arról mesélek, hogyan tanultam meg gyorsan, érthetően olvasni és gyöngybetűkkel írni. Szóval, az általános iskola első osztályában került erre sor. Nekem kivételes szerencsém volt: a tanító nénim mellett a drága édesanyám rendszeresen olvasott velem, és felügyelte az írásomat. Hozzájuk jött harmadiknak később Lili tündér. Mindjárt elmesélem, miként. Az első hónapok után kiválóan olvastam. Úgy történt, hogy édesanyám (vagy a testvéreim) otthon hangosan „előolvasták” a soros olvasmányt, én pedig hallással elsajátítva a szöveget, hiba nélkül felmondtam aztán. Úgy a tanév felénél kiderült a turpisság: a szomszéd kislány osztálytársam már újságból olvasott fel, s amikor elem is tettem egy lapot, egy kukkot sem tudtam elolvasni. Lett is ribillió, leszidtak, még pofont is kaptam, és jött az állandó kényszerítés, hogy olvassak. Nehezen ment, sokat sírtam, csak lassan haladtam.

És ekkor jelent meg ismét egy éjszaka Lili tündér, a harmadik tanítónőm, hogy segítsen. Elvitt a „Nagyvíz” alatti palotájukba, a szobájában leültetett, mesélt és olvasott nekem, majd sokat olvastatott. Korábban már említettem, hogy a tündérek ógörögöt is tanultak, így hát Lili mi mást, mint Homérosz halhatatlan eposzait olvastatta velem. Először elmondta az egész mondakört, aztán olvastunk. Az „Iliász” című eposszal kezdtük. Hogyan is szól?

*„Haragot, istennő, zengd Péleidész Akhileuszét,
vészest, mely sok ezer kint szerzett minden akhájnak.”*

Lili sok éjjel gyötört, fennhangon az egész eposzt felolvastatta velem. Nem egyszer szenvedtem, de valójában élveztem a hexameteres sorokat, a tartalmat.

Lili tündér az „Iliász” után az „Odüsszeiá”-t tette elém, azt olvastatta: hogy is kezdődik?

*„Férfiúkról szólj nékem, Múzsza, ki sokfele bolygott,
s hosszan hányódott, földúlván szentfalú Tróját,*

*sok szép városait s eszejárását kitanulta,
s tengeren is sok erős gyötrelmet tűrt a szívében.”*

Végigolvastuk Odüsszeusz bolyongásait, kalandjait, hazatérését Ithaka szigetére.

Mire Homérosz eposzait Lili tündér felolvastatta velem, kiválóan megtanultam olvasni, és érteni a szövegeket. Olyannyira, hogy az első osztály végén már Hemingway „Búcsú a fegyverektől” című regényét olvastam.

Szeretettel gondolok Lili tündérre, nemcsak az olvasás gyakorlásáért vagyok neki hálás, hanem azért is, hogy Homéroszt megszerettette velem. Az eposzok azóta is ott találhatók a könyves szekrényemben, és gyakran a kezembe veszem őket. Mindig Lilire emlékeztetnek. Tudom, sokan nem hiszik el Lilimet, de én ragaszkodom hozzá, ő a barátom volt.

Az írással is gondjaim adódtak, főként a folyóírással: tintával és tollszárral írtunk, nekem karcosan formálódtak a betűk, amolyan macskakaparás lett, és a tollhegyről gyakran lecsöppent a füzetembe a tinta, azaz pacát ejtettem. Persze, hogy csúnya lett a külalak.

Alig végeztünk az olvasás gyakorlásával, Lili tündér, az aranyos tanítónőm, az írást kezdte gyakoroltatni. Kezdetben palatáblára palavesszővel formáltuk a betűket, szavakat, mondatokat. Annyiszor, míg szép kerek betűket nem tudtam írni. A palatábla után egy füzetbe tollszárral, tintával folytattuk. Úgy bejöttem, hogy már élvezettel formáltam a betűket, megszerettem az írást. Lili tündér a nagy latin költő, Vergilius „Aeneis”-éből diktált. Mint ismert, az eposz a Róma-alapító Aeneas tetteit meséli el. Emlékeztetőül felidézem a kezdő sorokat:

*„Harcokat énekelek, s egy hőst, akit Itáliába,
Trója vidékéről lavin partig, legelőszőr
üzött végzete; sok földet, tengert bolyongott,
égi erők és Júnó nem – feledő dühe folytán,
és sok háborút is tűrt, míg várost alapított,
Isteneit Latiumba vivén, honnét a latin faj,
Alba atyái s Róma magas bástyái erednek.”*

A kezdő sorok latinul:

*„Arma virumque cano, Troiae qui primus ab oris
Italiam fato profugus Lavinaque venit
Litora...”*

Amikor egy éjszaka befejeztük az írás gyakorlását, Lili ideadta a palatáblát és a palavesszőt, én pedig a polcomra tettem emlékül. Az első osztály végére nekem lett a legszebb írásom az osztályban, dicséretet kaptam érte a bizonyítványomban. Most is, amikor csak írok, mindig Lili jut az eszembe. A palatábla és a palavessző viszont elveszett. Kiderült később, hogy az édesanyámé volt, s ő visszavette, aztán az évek során valahogy elkallódott, legalábbis szüleim távozása után a hagyatékban nem találtuk. Ez persze nem jelenti azt, hogy Lili tündér nem létezett, és nem tanított engem írni-olvasni! Amíg élek, emlékezem rá. Mert meg kell vallanom, hogy miután a Kurtasorról és a „Nagyvíz” mellől elköltöztem, Lili többé nem jelentkezett, de barátsága, bája, szeretete bennem máig megmaradt.

Lengyelne Török Erika

„Az alkotás öröm, ha másnak is tetszik, az öröm már nem csak az enyém.”
Írja egy gondolatában az alkotásról vendégünk: Lengyelne Török Erika

Lengyelne Török Erika vagyok, tanító néni, boldog feleség, büszke édesanyja fiunknak és lányunknak, és nagymamája imádott unokáinknak.

Több, mint 25 évet töltöttem a pedagógus pályán. Nem tagadom, voltak nehéz pillanatok is, de csak a szép emlékeket viszem tovább magammal!

Mások szavaival élve: „tyúkanyóként” foglalkoztam a tanítványaimmal.

Mindig is fontos volt számomra az érzések, az értékek közvetítése, mint: figyelni a másakra, elfogadóan, szeretettel támogatni egymást.

A napjaimat és a munkámat szeretem megtervezni. Mivel több minden érdekel, így kipróbálom magam az alkotás sokrétű, színes világában is.

A vers, az írás, és a zene szeretetét édesapámtól örököltem. A gondolatainkat, érzéseinket szeretjük verses formában kifejezni. A gyermeki lélek őszintesége, érzékenysége, fogékonysága közel állnak a szívemhez. Ez a szeretet inspirál a meseírássra is. Hiszek a mese gyógyító, fejlesztő hatásában.

Tagja vagyok a Gyóni Géza Irodalmi Körnek, ahol fejlődhetek, és megmutathatom magamat verseimen, gondolataimon, meséimen keresztül!

Az Irodalmi körben végzett alkotómunkámat 2022. februárjában oklevéllel, elismerő díjjal jutalmazták.

Rendszeresen jelennek meg verseim, meséim az Alkotóban, és rendszeresen írok a folyóirat, Csillagok nyomában című rovatába. Az írás mellett van még egy alkotói szenvedélyem, ez a varrás, mely gyakran összefonódik a meséimmal.

Hogyan kapcsolódik össze meseírás és a varrás?

Ehhez elmesélem röviden a varrásom történetét.

Mindig csodálattal néztem a kézműves alkotásokat. Irigyletem azt a tehetséget, amellyel készültek. Egy nagyon kedves kolléganőm segített engem az első kézműves próbálkozásomnál, mely egy Csenedeskönyv lett Benedeknek. Ez a feladat új volt számomra. Ötleteltem, próbálkoztam, tele voltam izgalommal. Szép lesz-e, jó lesz-e, tud-e játszani vele a gyermek, érdekes lesz-e a számára? Szabtam, varrtam, tűztem, fűztem. És készen lett! És tetszett! Én nagyon boldog voltam. Valami egyedit, különlegeset szerettem volna alkotni, és sikerült. Így született meg a Benedek mesék ötlete. A filcanyagok és a gombcsomagok összedolgozásával olyan képeket kezdtem varrni, amelyekhez kis történeteket, meséket írtam. A főszeplőjük természetesen Benedek. Az első kötet a kétéves, a

második kötet a hároméves születésnapra készült el. Lazítás képpen apróbb díszeket is varrogatok ajándékba, karácsonyra, húsvétra, és csak úgy. Mindent kézzel. Szívem egész szeretetét varrom bele az alkotásaimba a cérnával együtt. Egyre nagyobb gyakorlatot szereztem az évek során. Készült egy Csenedeskönyv az egy éves Lillának is, melyre különösen büszke vagyok. Színes, vidám, olyan igazi csajos lett.

Készült már ajándék Csenedeskönyv is, melybe szintén belevarrtam a szeretetet.

Nehéz szavakkal leírni az alkotás élményét. Pihentet, megnyugtat, örömet okoz az ötletelés, sikert érzek, ha szépnek találok, amit alkottam. Na és amikor átadom a kis gazdájának, azt a ragyogó tekintetet, azt az örömet látni és érezni fantasztikus!

**Másoknak örömet okozni.
Ezért érdemes alkotni!**

Lengyelné Török Erika
Lilla csenedeskönyve (részletek)

Lengyelné Török Erika: Gyóni Géza hagyatéka

Gyóni Géza minden verse nekem példa a költészetre. Ahogy a sorait olvasom látom hogy élt, hol lakott.

Amit érzett, amit látott, amit gondolt, vagy álmódott, csodás szavakká formálva vetette sietve papírra.

Minden sora, mit alkotott, az életén túlra mutatott. Nem csak saját koráról írta, mintha a jövőt is látta volna.

Vagy csak ennyire gyarló az ember?
Tanulni nem tud? Tenni nem mer?
Folyton gyűlölködni, háborúzni,
reménytelen életet feláldozni?

Hát ezért jöttünk erre a világra?
Nekünk az ég ezt a sorsot szánta?
Hát nem! Ezt el nem fogadom!
A rossz ellen a végsőkig harcolok!

Fegyvert nem, de tollat ragadok,
a szavak erejével küzdök, harsogok.
A küzdelmet mindaddig fel nem adom,
míg él a földön bárki, ki hallja a hangom.

Beszélgetés Rozványi Dávid solymári keresztény íróval

Néhány fontosabb információ Rozványi Dávidról: Solymáron élő boldog férj, családapa. Végzettsége szerint közgazdász, egyben hithű katolikus, amit mindenhol büszkén, és ahogy ő mondja, kellő szerénységgel vállal. Legismertebb írásai: a Kávémésék és a Boldogságbolt sorozat, valamint a keresztény újságokban rendszeresen megjelenő vallási témájú versei. E rövid bevezető után következzen a beszélgetés.

- Üdvözlöm Dávid! Mi tulajdonképpen tegeződünk, ezért ha gondolod ebben a stílusban is folytathatjuk, így valószínűleg közvetlenebb lesz a beszélgetés.

- Szervusz! Természetesen ennek nincs semmi akadály.

- Novemberben, a Gyóni Géza Irodalmi Kör vendége voltál, és már akkor gondoltam rá, hogy szeretnék majd hosszabban is beszélgetni veled. Ezért köszönöm, hogy sikerült időt szakítanod rám!

- Nagyon szívesen! Mindig boldogan állok a dabasiak rendelkezésére.

- Akkor ne is húzzuk az időt! Bemutakozáskor miért fontos kihangsúlyoznod, hogy solymári keresztény író?

- Azt hiszem nagyon fontos, hogy egy író nem önmagában valaki, nem független személy, hanem valami nagyobbak a része. Azt gondolom, hogy az írónak ez a valami nagyobb, az lehet a haza, ami kezdődik a családdal, a faluval vagy várossal és a közösségekkel. Nekem a haza, ezeknek a közösségeknek az egymásra épülő rendje. A kereszténység pedig jelenti azt a mércét, azt az elérhetetlenül magas mércét, amihez úgy érzem minden Krisztust követő embernek igazodnia kell.

- Jól gondolom, hogy nem hiszel az öncélú írásban?

- Igen! Az nagyon távol áll tőlem. Nem hiszek a L'art pour l'art irodalomban, ami az egyénből indul ki. Az írónak meg kell próbálni értéket teremteni, és hogy ez sikerült-e, azt majd az olvasók döntenek el.

- Hogyan tudod összehangolni a családot, az írást, a munkát és az író-olvasó találkozókat?

- Hát meg kell mondanom, hogy nagyon nehezen. Rendkívül hálás vagyok a családomnak, hogy elviseli az írói munkásságomat. Igyekszem korlátozni magam abban, hogy mennyit tölthetek irodalommal. Általában ez úgy zajlik, hogy az írás csak nagyon kis részét tölti ki napjaimnak.

Leginkább csak agyalok, és amikor végre papír kerül a kezembe, vagy a gép közelébe jutok, akkor leírom gondolataimat. Az író-olvasó találkozóknál van egy olyan elvem, hogy havonta csak egyre megyek el, és ha többen hívnak, megpróbálom beütemezni őket. A többiektől pedig elnézést kérek és megígérem, hogy igyekszem eleget tenni meghívásuknak.

- Kinek a hatására kezdtél el érdeklődni az irodalom és a művészetek iránt?

- Azt hiszem két embert kell kiemelnem. Az egyik a nagymamám, ő felvidéki menekült volt, az I. világháború után érkezett Magyarországra. Mindenüket elvesztették, ezért abból próbált megélni, hogy a Magyar Rádióknak meséket írt és ebből jutott némi jövedelemhez. A másik pedig az édesapám. Ő akármilyen elfoglalt volt, akármilyen későn érkezett haza, mindig szakított időt arra, hogy leüljön mellém, és elmondjon egy mesét. Biztosan az ő hatásuk volt a legerősebb abban, hogy megszerettem az irodalmat.

- Tehát a mesék egész életedben fontosak voltak számodra?

- Határozottan igen! Gyermekkorom meghatározó élménye volt, hogy ott ültem a nagymamám szobájában, ő vasalt és közben meséket mondott nekem. Azóta is szívesen olvasok, írok mesészerű vagy mesés történeteket.

- Először nem szépirodalmat, hanem marketing és gazdasági tankönyveket írtál. A kettő között nem túl nagy a kontraszt?

- Sokan megkérdezik, hogyan lehetséges az, hogy valaki közgazdászként ír értéket teremtő könyveket és közben az irodalommal is foglalkozik. Azt hiszem a kettő között kisebb a különbség, mint azt gondolnánk, hiszen az irodalom és a közgazdaságtan is az emberrel foglalkozik. A közgazdasági és marketing tankönyveimben próbáltam kitérni az emberi magatartásformák és reakciók fontosságára és arra a kérdésre, hogy ezek a reakciók milyen hatással lehetnek életünkre. Az

irodalom is az emberi magatartásformák körülírásával foglalkozik. Összegzésül, a kettő közötti távolság nem áthidalható.

- Mikor kezdte el szépirodalommal foglalkozni?
- Ez egy régi történet. Kamaszkorom óta próbálkoztam, de csak a 90-es évek elején kezdtem el komolyabban írogatni, és ahogy mások is tették, én is az asztalfióknak. Első írásaimat húsz éves hallgatás után tettem közzé, és magam is meglepődtem mennyi embert érdekeltek. Az első publikációm 2009. november 9-én jelent meg. De azt hiszem nagyon fontos, hogy mielőtt nyilvánosság elé léptem az írásaimmal, húsz évig magamban érleltem őket.
- Novellát, színművet vagy verset szeretsz jobban írni?
- Mikor, hogy. Színművet annyira nem szeretek írni, bár mindig örülök neki, ha színpadon is előadják valamelyik művemem. Inkább a novella és a vers között szoktam hezitálni. Nekem ezt mindig a téma és a hangulat határozza meg. Néha nagyon könnyű verset, és néha nagyon könnyű novellát írni. Ez mindig attól függ, mi az a gondolat amit éppen át akarok adni az embereknek.
- Tehát a legfontosabb mindig a gondolat?
- Igen! Nagyon fontos tudni, hogy a gondolat, a logosz öröktől kezdve létezik. Nekünk íróknak az a feladatunk, hogy az adott korban, az idő és a hely metszetében előhívjunk egy gondolatot és lefordítsuk a kor nyelvére.
- A legismertebb írásaid közül, a Kávémésék és a Boldogságbolt miért csak öt-tíz percesek?
- Először regényekkel és hosszabb versekkel indítottam irodalmi tevékenységemet. De egyszer az egyik barátom azt mondta: Dávid, te biztosan

nagy író lehetsz, mert csak a nagy írók tudnak ennyire unalmasan írni. Ám ha sikeres író szeretnél lenni, írdál rövidebbeket, mondjuk annyira, hogy azokat egy kávé mellett el lehessen olvasni.

- Így születtek a Kávémésék?
- Igen, ennek a kihívásnak megfelelően, keztem el írni a rövid történeteket, és erre való utalásul neveztem el őket Kávéméséknek. Itt azért nagyon fontos az önfegyelem. Ebben segít az is, hogy sokszor úgy írom meg, hogy először kézzel lejegyzem egy papírra, és mivel lusta vagyok írni, ezért olyan röviden fogalmazom meg őket amennyire csak lehetséges.
- Biztosan sokan érdeklődnek, hogy lesz-e folytatása a Boldogságboltnak?
- Természetesen lesz. Egyrészt minden karácsonykor ajándékba adok az olvasóimnak egy Boldogságbolt történetet, eddig hat jelent meg. Másrészt, ha Isten is engedi, májusban megjelenik a Boldogságboltnak könyves formája, melyben nemcsak az eddigi hat történet lesz benne, hanem két újabb is. Illetve egy hosszabb előzménytörténet, amely elmeséli, hogy az „öreg örömeny” hogyan indult neki a világnak.
- Az internetnek köszönhetően, a Föld messzi tájairól is érdeklődnek az írásaid iránt. Ez mennyire inspirál téged?
- Hogy őszinte legyek, egyszerre ad erőt ez a tudat, és egyszerre nyom agyon. Nagyon sokszor kapok visszajelzéseket a világ különböző pontjairól az írásaimmal kapcsolatban arról, hogy műveim elolvasása után, hogyan változott meg az életük. Van, akit a jóra bátorít. Volt aki elmesélte, hogy éppen szakítani akart a párjával, amikor elolvasták az egyik művemem és utána úgy döntöttek, hogy újrakezdenek. De sajnos kaptam olyanokat is, amelyben azt írják, hogy írásom elolvasása után rossz döntéseket hoztak.
- Nem jár ez túl nagy felelősséggel?
- Nagyon nagy az író felelőssége, amikor papírra vet egy gondolatot, vagy közread. Előbb fel kell mérnie a lehetséges hatásokat. Nagyon sok olyan történet van bennem, amit nem írok meg, mert úgy gondolom, hogy az emberek rosszra is használhatnák őket. Úgy érzem nem szabad ilyen szavakat leírni. Mindig a helyesre, a nemesre, az igazra kell törekedni, akármit is írunk. Nekünk szolgálnunk kell az olvasóinkat, szolgálnunk kell a befogadóinkat azzal, hogy ők fel tudják használni a lelkük szépítésére és az életük jobbítására, azt, amit tőlünk kapnak.

- Hallottam, hogy határontúli amatőr színtársulatokban, fiatalok viszik színpadra műveidet. Tehát van remény, és van értelme írni?

- Igen! Erre a válaszom: határozottan igen! Van remény, és kell írni, kell továbbadni a gondolatot. Vannak korok, amikor a gondolat, a logosz, termékeny talajra hull, és vannak amikor terméketlenre. Ez olyan, mint a Magvetőről szóló Példabeszéd. De az Isten csodája, hogy a továbbadott gondolat, a továbbadott jó életben marad, és sohasem vagyunk magányosak. Mindig arra a prófétára gondolok, aki panaszkodott az Úrnak, hogy már nem hisz Izraelben, és akkor megjelenik neki egy angyal és elmondja, hogy hány ezren hisznek legalább úgy, mint ő. Lehet hogy nem látjuk őket, de szólnunk kell, és a többi a Jóistenre bízni.

- Ebből következik, hogy a hamis értékeket, gondolatokat nem érdemes továbbadni?

- Nekünk az a dolgunk, hogy kimondjuk az igazat, és ha valóban igazat mondtunk ki, szépet és jót, akkor és csakis akkor, az Igazság gondoskodni fog arról, hogy terjedjen a világban. Mi nem az Igazságnak a tulajdonosai vagyunk, hanem „csak” a szolgálói.

- Milyen érzés, hogy büntetés-végrehajtási intézményekben nevelő célzattal olvastatják elítéltekkel a novelláidat?

- Íróként ez volt a legnagyobb ajándék, amit kaptam az életben. Sokan hajlamosak az írókat, a művészeket vagy az alkotókat valami felsőbbrendű lényként kezelni, de hogy őszinte legyek, ez egy csacsiság! Én leírom nagyon szépen a gondolataimat. De egy tanár, aki át tudja adni a tudást, a helyes magatartásformákat egy tanítványnak. Egy édesanya, aki gyermekeket szül és felneveli őket. Egy édesapa, aki gondoskodik a családjáról. Egy pap, aki a közösséget szolgálja. Vagy egy börtönpszichológus, aki segít újrakezdeni az embereknek. Nos az ő egyetlen napjuk ezerszer többet ér, mint az én összes művem. Ezért ez az egyik legnagyobb ajándék volt nekem.

- Novemberben a Gyóni Géza irodalmi kör vendége voltál, úgy tűnt, jól érezted magad. Mennyire fontosak számodra ezek a találkozók?

- Nagyon jól éreztem magam, és egy fantasztikusan nagy ajándék volt nekem. Sokan úgy képzelek el, hogy egy író egész nap ül az asztalnál és ír. Hát azt kell mondanom, ez is botorság! Az írónak először élni kell, nem csak egyedül, hanem másokkal is. Harmóniába kerülni a többi lélekkel és

gazdagodni általuk. Biztosan nagyon sok gondolatot, tudásom van, de ha csak ezeket akarnám megírni, előbb-utóbb valószínűleg nagyon unalmas lennék. Ha viszont találkozom emberekkel és nemcsak én mondok nekik, hanem ők is mondanak nekem, akkor biztosan én is gazdagodni fogok.

- Mit gondolsz, van-e jövője a Dabasihoz hasonló, kisebb vidéki alkotóközösségeknek?

- Én hiszem, hogy van jövője az ilyen közösségeknek. És kell is, hogy legyen jövője! Mert amikor a hazáról beszélünk, akkor nemcsak a piros-fehérszöld zászlóra gondolunk, a címerre, az ezeréves történelemre. A haza alulról kezd el épülni, tehát nem lehet, hogy valaki csak él-hal a piros-fehérszöld zászlóért, és közben nincs kapcsolata a többi emberrel.

- Értem! Tehát rajtunk múlik, hogy megtöltjük-e tartalommal?

- Igen, jól mondd. A hazánkat először a saját szülőhelyünkön, szülőföldünkön keresztül kell megértenünk. És az, hogy egy település csak földrajzi fogalom, vagy pedig tartalommal teli lelki otthon, azt nagymértékben az ilyen körök határozzák meg, mint a Gyóni Gézáról elnevezett irodalmi kör Dabason. Fantasztikus dolognak tartom, hogy ennyi értékes ember össze tud jönni, és tudják egymást gazdagítani.

- Milyen verseket olvasol legszívesebben?

- Nekem a kedvenc költőim: Babits, Radnóti, és Szent-Gály Kata. Nagyon szeretem őket hallgatni, mert örök igazságot mondanak ki, tökéletes formában. Azt hozzá kell tennem, hogy ők az erőforrásaim, és nem a példaképeim. Azt hiszem nagyon fontos, hogy mindenkinek rá kell találni a saját hangjára, mellyel az adott korhoz szólni tud. Tudom, hogy az a forma, amit én használok az egyedi, de remélem, hogy ezzel az egyediséggel sikerül valami egyetemeset megfognom, és szólni tudok a ma emberéhez, a múlandó időben, a múlhatatlan dolgokról.

- Dávid! Ennél keresve sem lehetett volna jobb végszót találni. Még egyszer köszönöm a beszélgetést, a türelmedet! És nagyon sok sikert kívánok a további írói pályafutásodhoz!

- Én köszönöm a lehetőséget! Minden jót kívánok neked, és tiszta szívből üdvözlöm a Dabasiakat! Remélem, Isten megadja, hogy újra visszatérhess hozzátok a barátaimmal!

Szabó Ferenc

VELÜNK TÖRTÉNT

Három éves lett a Gyóni Géza Irodalmi Kör, rövid nevén: Dabik.

Tagjaink amatőr írók, költők, képzőművészek, versmondók, költészet kedvelők, Gyóni Géza rajongók..., helyiek, környékeliek, távolabb élők.

Együtt alkotunk egy színes, nyitott, családi közösséget, melybe szeretettel várjuk mindazokat, akik azonosulni tudnak közösségünk szellemiségével.

Ünnepi találkozónkon tagjaink, és támogatóink 2021. évi munkáját, támogatását tisztelettel megköszöntük.

Elismerést kaptak a Dabikban végzett kiemelkedő tevékenységükért:

Lengyelne Török Erika költő és Szabó Ferenc költő.

Dabik díjat adtunk át támogatóknak Jávor Bélánének (Jávor Cukrászda Gyón)

Szeretettel gratulálunk a díjazottaknak, és további sikereket kívánunk!

„Vezem a szót, földobom a levegőbe, ott szétesik, és újra megfogom, és akkor valami más.”
József Attila

Versekkel, zenével, dalokkal ünnepeltük a Magyar költészet napját.

Kobály Éva zongorajátéka, Faragó Ádám művészi előadása, Soós-Győrffy Katalin tagtársunk éneke tették teljessé a Gyóni Géza irodalmi kör tagjainak versmondását, éneklését. Köszönet érte minden résztvevőnek, és a lelkes közönségnek!

A Gyóni Géza Irodalmi Kör alkotó tagjainak versei megjelentek a gyóni Kalitka játszótéren. Köszönjük az Alpolgármester Asszony felkérését!

„Ne szégyellj, hogy van lelked!”

Vendégünk volt Németh Nyiba Sándor költő, zeneszerző, olimpikon a Magyar Kultúra Lovagja, a Krúdy Gyula Irodalmi Kör elnöke, aki beszélt gyermekkoráról, életútjáról saját versekkel, zenével színesítve. Egy sokoldalú, nagy tudású, segítőkész, bölcs EMBER lelke, szellemisége tárult fel előttünk. Tisztelettel és szeretettel köszönjük meg látogatását, gratulálunk munkásságához, és további sikereket kívánunk!

Slam Poetry: a modern költészet forradalma

Kedves Olvasóm!

Biztosan találkozott már a Slam Poetry /ejtsd: „szlem potri”/ kifejezéssel, de lehet, nem tudod pontosan, mit takar a műfaj. A slam kötetlen témájú és formájú, zene nélküli, előadásra írt vers, egyszerre szórakoztat, művel, elgondolkodtat. A magasba visz, aztán a mélybe; gyakran meglepő tematikájú, modern hétköznapi témákkal foglalkozik, az utca nyelvén szól, rapszerű, sokszor csattanókkal és szókimondással.

Ismerjük meg jobban ezt a jelenséget!

A Slam Poetry legelőször a '80-as évek közepén jelent meg mint önálló előadói műfaj, a spoken word /beszéd, élőszó/ versengő formájaként. A feltalálója és kezdeményezője, Marc Kelly Smith amerikai költő volt, aki felolvasóesteket rendezett a barátaival; ebből nőtte ki magát a mozgalom. A cél egymás szórakoztatása volt. Modern költészeti stílusként lehet a slamet meghatározni, más, mint a hagyományos költészet. Nincs előzetes forgatókönyve, szöveggönyve, az előadók többnyire fejből mondják a szöveget. Az utca egyszerű nyelvén szólalnak meg, a rímek, a szójátékok, a nyelvi humor, az irónia, az udvariasság és a jó modor szabályait mellőzve, minden kertelés, nélküli, nem ritkán illetlen hangnem kíséretében. A slam aktuális témákról szól, hétköznapi emberektől hétköznapi embereknek. Nem mentesek a politikától, a közélettől, a humortól, de személyes problémákat, kérdéseket is tartalmazhatnak. Ez egy szabad, kötetlen költészeti forma, talán így lehetne legkönnyebben meghatározni. Aki ismeri, hogy milyen is a slam, az azonnal tudni fogja, miről van szó.

Fontos a slammer személyisége, előadói képessége, hiszen az egyes előadóknak mindössze néhány perc jut a színpadon a nézők meggyőzésére, szórakoztatására. Cél a költészet népszerűsítése, még akkor is, ha a közvélemény és az irodalom világa megosztott azzal kapcsolatban, hogy valódi irodalmi értékről, művészeti alkotásról van-e szó. A slamnek van némi mozgalmi jellege, és ugyanakkor többjelentésű szó is. Egyszerre jelenti a szöveget magát, a műfajt, a slam-esteket, a slam-közösséget és a szubkultúrát. A slammerek szívesen gondolnak arra, hogy amit művelnek, annak van egyfajta pozitív és követendő élménye, vagyis hogy a hatásukra sokan (főleg fiatalok) maguk is elkezdnek slammelni. Aki pedig írni kezd, az előbb-utóbb olvasni is fog. Vagy legalább gondolkodni. Mivel más a slam, mint a hagyományos költészet, ezért máshogy is kell hozzáállni, más eszközökkel kell dolgozni. A szöveget többnyire fejből mondják, illetve sokszor rögtönzésen alapul, a színpadra pedig bárki felmehet. A slamben van egy csipet színház, egy csipet stand-up, sőt egy csipet rap is. „Kiállni, és elmondani, hogy mi bánt, mi foglalkoztat, mit gondolsz, vagy ’hogy vagy ma’ — az nagyon-nagyon jó érzés. Adrenalin és remegés” - mondta egy slammer.

A slam bármiről szólhat, a témák tárháza végtelen. A lényege viszont, hogy az ember, aki elmondja közönség előtt, maga írja meg a szövegét. Vagyis arról szól, amiről a slammer

szólni akar; érzelmek, indulatok, személyes történetek és közérzet. Nagyjából ugyanarról, mint az összes többi művészet. És ugyanonnan érkezik az ihlet is.

A hazai slam története 2006 februárjára nyúlik vissza, amikor is a budapesti Múcsarnokban megrendezték a Budapest Slam elnevezésű rendezvényt. Egy évvel az első Budapest Slam után már jött is a második, itt már két nemzetközi vendég is jelen volt. 2008 januárjától pedig pár lelkes slam-rajongó elkezdett havi rendszerességgel Slam Poetry-esteket szervezni egy budapesti étterem pinchelyiségében. Ezzel megalakult Slam Poetry Budapest (SPB), mely az előző két évre alapozva, minden alkalommal egy új témát adott.

Az idő múlásával egyre nagyobb teret nyert maga a Slam Poetry. 2009-ben Berlinben rendezték meg az első Slam Napokat, ahol számos ország képviseltette magát, köztük hazánk is. 2012-ben került először megrendezésre az I. Országos Slam Poetry Bajnokság, a rendezvény győztese, Süveg Márk "Saiid" képviselte Magyarországot Antwerpenben, a European Slampionship elnevezésű rendezvényen. Ezt követte 2013-ban hazánkban, a II. Országos Team Slam Bajnokság, melyre már 150 versenyző jelentkezett, ez is jelezte, hogy kis hazánkban is egyre népszerűbb a Slam Poetry, és nemcsak Budapesten, hanem szerte Magyarország más nagyvárosaiban is. Egyre több slam rendezvényt szerveznek nagy sikerrel, többek között Pécsen, Szegeden, Sopronban, Veszprémben, Debrecenben, Győrben, Százhalombattán, Kecskeméten, illetve a határon túl, Erdélyben és a Felvidéken is.

A 2012-ben alakult Pilvaker elnevezésű csoport néhány kötelező iskolai tananyag, vers feldolgozása után /pl. A walesi bárdok, Feltámadott a tenger..., János vitéz, Szeptember végén/ különösen népszerűvé vált a serdülők körében.

Lehet, hogy a Slam Poetry lesz az új, modern hagyományos költészet? Mindenesetre a versenyek, SPB-k zajlanak, az új, tehetséges slammerek pedig folyamatosan születnek.

Závada Péter

A Moszkva tér kocsmáitól a népligeti fákig, az Oktogon hajszalonjaitól a Bartók Béla úti mecsetig sokféle tájat bejárnak Závada Péter versei, akit legtöbbször a kortárs underground kultikus zenekara, az Akkezet Phiai /az egyik legismertebb magyarországi underground csapat/ tagjaként ismernek, ám a dalszövegei mellett évek óta publikál rangos irodalmi folyóiratokban is. Első verseskötetében a budapesti betonrengeteg zabolátlan nyelve és a magyar költészet legjobb hagyományai találkoznak, ahol a szerelmi fájdalom épp olyan jól megfér a bódult körúti hajnalokkal, mint a családi

történelemmel való viaskodás a felszabadult rímjátékokkal. Néhány verse az Ahol megszakad című, 2012-ben megjelent kötetéből:

Boldog óra c. vers

Ma mégse jössz. A sarkon állsz.

A nap korongja fölragyog: ezernyi égi vaskohász locsolja szét a sörhabot. Tudom, hogy ez nem épp vidám:

e nemjövés, ez ócska szesz - élek, s ez nem az én hibám, Ígérem, orvosolva lesz.

Akit most keresek c. vers

Hogy hideg voltál, mint a krémek. Ez maradt meg abból a nyárból. Mondataid árnyékába húzódni, mintha egy fa tövébe.

Meg a nyomáskülönbség, amitől a lélegzetből sóhajtás lesz. A gondok, ahogy üres bádogdobozokként zörögtek a mellkasodban.

Azt hiszem, összekeverlek az emlékeddel. Ha hozzád akarok érni, át kell nyúlnom az időn, mint egy tükrön.

Akkor voltál az,
Akit most keresek.

Batuskáné Kiss Katalin

Antal Tünde: Reménysugár

Érdekességek mindennapi kenyereinkről

A kenyér évezredek óta mindennapi táplálékunk, jóllehet a kezdetek kezdetén a mai dagasztott-kelesztett fehérkenyérnek se híre se hamva nem volt. Gyűjtögető őseink eleinte beérték a nyers magok rágcsálásával, majd a tűz megismerésével pörköelve fogyasztották, később megőrölték, és vízzel keverve lepényt sütöttek. Az általunk használt és kedvelt kenyérgabonák jó részét sokáig nem ismerték, és gyakorlatilag szinte minden növényi termésből megpróbálták lisztet előállítani.

Különböző források szerint az első pékek Egyiptomban élhettek, ide teszik az első kelesztett tészta elkészítését is. Ők jöttek rá arra, ha kicsit pihentetik a tésztát, lágyabb, illatosabb lesz: az agyagedényekben tárolt massa megduzzadt, buborékok képződtek benne, ami pedig kisült belőle az egy finomabb, könnyebb kenyér.

Az ókori görögök i.e. 800 körül sajátították el az egyiptomi technikát, miközben Mezopotámiában ebben az időben már rabszolgákkal vagy állatokkal mozgatott malomkövekkel őrlték a gabonát.

A rómaiak számára a gabonakásák mellett szintén alapélelmiszernek számított a görögöktől átvett kelesztett kenyér – élesztő gyanánt mustot használtak, a tésztát dagasztották. Az első vízimalmok megjelenésével pedig új lehetőségek nyíltak meg a kenyérből készítés előtt. Magyarországon a rendszeres kenyérből készítésre a XIV. század közepétől utalnak leírások.

A XVI. században az Amerikából megérkező burgonya a kenyérben is felbukkant. Valamivel később tért hódított a kukorica, ám a belőle készült liszt nehéz volt, és nehezen kelt meg, vitaminhiánya miatt másodrangú maradt a búza mellett.

A reneszánsz kori tudományos fejlődés kedvező hatással volt az őrlés és a sütés technológiájára. Az eredmény akkoriban mindenkit lenyűgözött. 1843-ban elkészült az első nagy gabonatóroló, az Egyesült Államokban néhány évvel később megalakult a kétezer pékséget és 6700 péket tömörítő szakszervezet, 1860-ban pedig felfedezték az élesztőt is, melyet innentől kezdve kelesztéshez használhatnak. Végül a XX. század magával hozta a kenyér tömeges termelését és a fogyasztását. Az 1900-as évek első évtizedei a kenyér bűvöletében teltek: feltalálták az első elektromos robotgépet, megszületett a mai kenyérpírító kezdetleges változata, 1928-ban pedig már szeletelővel vágták fel a frissen kisült kenyereket. Az első kenyérsütő megjelenésére azonban egészen 1986-ig kellett várni. Egy japán fejlesztő, Matsushita tette lehetővé, hogy otthon - sütő és kemence nélkül - készítsünk kenyeret úgy, hogy semmi más dolgunk nincsen, mint hogy az előre kiadagolt alapanyagokat egy gépbe beöntsük, hogy az aztán elvégezze a keverést, a dagasztást, a kelesztést és végül a sütést is.

Minden kultúrának, és szinte minden országnak megvan a maga kenyerere. A kenyerek formája, elkészítésének módja nagyon sokat elárul a természeti és társadalmi környezetről.

A magyar népi hitvilág is igen sok, kenyérrrel kapcsolatos szokással bír. A kenyér az egyházi szimbolikában is fontos szerepet kapott, tisztelete részint ezen alapszik.

A kenyérsütés napja általában a szombat volt, ekkor egy hétre valót készítettek. A 16. századtól kenyérsütő kemencéket készítettek, ezekre mint a ház lelkére tekintettek. A sütés minden fázisához kapcsolódott valamilyen mágikus kísérőcselekmény, például dagasztás után cuppogtak a kenyérnek; kemencébe vetés után a sütő felemelte szoknyáját; a szakajtót felborították, hogy magasra nőjön a kenyér. A 18. század végétől vált a paraszti háztartások ideális kenyérévé a kelesztett, szép púpos formájú, kerekre formázott kenyér, melyet szertartásosan kezdtek meg. Sokan ma is keresztet vetnek rá, utána szegik meg. Régen a gazda feladata volt a kenyér megkezdése. Szinte nem volt olyan étkezés, amihez ne fogyasztottak volna kenyeret, de ették csak magában is, esetleg mellé pirospaprikát, sót vagy szőlőt, szilvát, almát, szalonnát, sonkát vagy lesütött húst.

A kenyér és a só az élet örökkévalóságának és folytonosságának szimbólumai. Főleg a szláv népeknél szokás kenyérral és sóval köszönteni a vendéget. Aki kenyeret és sót ajándékoz valakinek, az óvni akarja a másik embert a szerencsétlenségtől és a gonosz betegségektől.

Magyarországon a kenyér mint a család jólétét, bőségét, termékenységét szimbolizáló és biztosító alapvető táplálék, általában valaminek a kezdetekor kap szerepet, amikor jellemző a jövőbeli célok mágikus biztosítása. Elterjedt népszokás az új házba vitt kenyér és só, amely a háziak jólétét biztosítja, vagy azt szimbolizálja.

Az esküvő után az ifjú párt kenyérral és sóval kínálják, amiből mindketten esznek egy-egy falatot annak jeléül, hogy együtt osztoznak az élet javain, hogy mindig legyen bőven mit enniük, és ne hiányozzon házasságuk napjaiból az élet sója sem.

Sokféle betegség (árpa, kinövés, seb) gyógyszereként ismert a kenyér elfogyasztása; a vele való bedörzsölés, eltörése a beteg feje felett, a kenyérmosó vízzel való itatása. A tűzvész elhárításában a kenyér és a sütőteknő; a vihar elhárításában a szénvonó és a sütőlapát kapott fontos szerepet. Előjelek is fűződtek a kenyérhez: legáltalánosabb az a hit volt, hogy a sütés közben megrepedő kenyér egy családtag halálát jelenti.

A jó kenyér titka a jó kovász, melynek legalább 8-12 órát kell érnie. Ebben alakulnak ki a kenyérre jellemző ízek és aromák, tejsav és ecetsav jelenik meg benne. Előbbinek kell többnek lenni, akkor nem lesz szúrós, ecetillatú a kenyér. A tésztának jól meg kell kelnie, hogy tökéletes legyen a kenyér. A roppanós héjon a karamellizálódás után gyönyörű őzbarna szín jelenik meg. Figyeljünk arra, hogy ha a boltban nagyon puffasztott kenyeret látunk, abban biztosan adalékanyag van. Az is meghatározó, hogy sütőben vagy kemencében sül-e: mindegyikből más ízű, állagú kenyér kerül ki. A sütés után következik a hűtés, legfeljebb 25, de legjobb, ha 15 fokos helyre tesszük a kenyeret, mert ha a belseje hosszú ideig meleg, nem lesz jó a tészta szerkezete.

Ha egészségesen akarunk étkezni, akkor a magasabb rosttartalmú kenyeret válasszuk, a gabonafélék emészthetősége ugyanis a rosttartalomtól függ. Minél fehérebb egy kenyér, annál kevesebb benne a rost, és annál könnyebben emészthető, viszont az egészséges étrendben a magas rosttartalmú, lassabban felszívódót javasolják a szakemberek.

Károlyi Amy

Károlyi Amy: Tárgyeset
 A szeretet csak van és vár.
 Ül lomb-árnyban,
 ül fellegekben.
 A szeretet csak van és vár,
 hogy tárgya legyen,
 kit szeressen.

Károlyi Amália Mária Franciska Budapesten született 1909. július 24-én. Édesapja Károlyi József és édesanyja Janda Leontina értelmiségi családban nevelték a leányukat. Amy Budapesten magyar-német szakos tanári oklevelet szerzett, később Bécsben tanult. Már hat éves korától írt verseket, mégis az első verseit csak 1940-ben, Babits Mihály közölte a Nyugatban.

1946-tól Weöres Sándor, Kossuth-díjas költőnk felesége volt. A költő nagysága háttérbe szorította Amy ismertségét, „egy zseni felesége”-ként emlegették, pedig teljesen független költő és műfordító volt. 18 kötete jelent meg.

Korai kötetei mesék és verses képeskönyv volt: 1941-ben A kislány, aki fütyülni tudott, 1946-ban Cili cica kalandjai.

Weöres Sándorral közösen is írt gyermekkönyveket: Tarka forgó, /1958/, Hetedhét ország, /1975/. Lírája A harmadik ház című kötetében/1965/ mutatta meg igazán önálló arculatát. Tömör, intellektuális stílusába játékos elemek keverednek. Az 1977-ben megjelent Kulcslyuk-lírával kezdődő korszakában új kötetkompozíciót alakított ki, a lírai montázst.

Idézetekből, aforizmákból, reflexiókból, rövidebb-hosszabb szövegekből, ezek kombinációjából állt. Válogatott műfordításainak a Vonzások és viszonzások /1975/ beszédes címet adta. Moldován Domokossal szerkesztette a Weöres Sándor és Károlyi Amy élete képekben /1985/ című kiadványt.

Munkásságát számos díjjal ismerték el:

1981-ben József Attila-díj,

1996-ban Arany János-díj,

1997-ben Salvatore Quasimodo életműdíj.

2003. május 29-én hunyt el Budapesten. Weöres Sándorral közös sírja a Farkasréti temetőben található.

Gál Art: Károlyi Amy költő portréja

Károlyi Amy: Hazatérés
 Hazamegyek a szavakhoz
 szónak,
 jelzőnek és határozónak.
 Megjelölni az utat,
 meghatározni a helyet.
 A szavakhoz szónak
 hazamegyek.

Lengyelne Török Erika: Benedek az állatkertben

Benedek és Emma a kis borz vezetésével hamar kijutott az erdőből. Egy gyönyörű rét széléhez értek. Ismerős volt nekik a táj. Itt szippantották a virágok illatát, itt ismertek meg sokféle bogarat. A hétpettyes katicabogár még most is szopogatta a harmatcseppet a kamillavirág leveléről.

Elköszöntek a kis borztól, ő ment jobbra, Benedekék pedig balra indultak tovább. Alig néhány órája barangoltak a virágos réten, mikor Emma hirtelen felkiáltott.

- Nézd Benedek! Ez a hatalmas fenyő ismerős nekem. Ez a kastélyunktól nem messze nőtt.

Valóban. Negyed órányi séta után meg is pillantották a gyönyörű palotát. Emma szerencsésen hazatalált. Benedek egyedül folytatta vándorútját. Nem is sejtette, hogy mennyi kaland vár még rá! Több száz éves fenyőfák között vezetett az útja. Csendes volt az erdő, néha hallatszott egy-egy bagolyhuhogás. Benedek nem törődött a hangokkal, csak ment és ment a hatalmas fák között. Néha megállt, ivott a kulacsából néhány korty vizet, szippantott egy jó nagyot a friss fenyőillatból, majd bandukolt tovább. Egyszer csak egy apró rókat pillantott meg az egyik fa tövében.

- Rókafi, hát te hogy kerültél ide?- kérdezte Benedek.

- Én vagyok az állatkert őrzője - válaszolta a kis róka.

- Mi az az állatkert, és hol van?- kíváncsiskodott Benedek.

- Gyere velem, megmutatom neked!- szólt a róka.

Benedek nagy izgalommal követte újdonsült barátját. A fenyőerdőből kiérve egy hatalmas területre értek. Sziklák, házak, ösvények, tavak, kerítések voltak mindenfelé. Benedek csak ámult. Ilyet még sosem látott! És azok az állatok! Azt sem tudta, hogy léteznek ilyen furcsa állatok is. A nagymamájánál csak kutya, macska és tyúkok élnek. Ezek az állatok nem hasonlítottak egyikre sem.

- Bár, ha jobban megnézem, talán ez az óriás macska mint ha olyan lenne, mint Pamacs cica!- gondolta Benedek. Ekkor azonban megszólalt a róka:

- Az üvegkötrecben az oroszlán lakik. Ő az állatok királya.

Félelmetes vadállat. Képes levadászni a gazellát, a zebrát,

de még az elefántot is. Azért kell bezárni az üvegfalak közé, hogy a többi állat is biztonságban legyen. Az oroszlán is szeret játszani, de a félelmetes karmai miatt nem szívesen mennék a közelébe!

- Még jó, hogy itt ez a vastag üvegfal!- mondta Benedek.- Így egész közelről megnézhetem. Nem is tűnik veszélyesnek. Nézd, mekkora tappanicsa van!

- Gyere, menjünk tovább!- szólt a róka.- Még sok állatot kell megnéznünk!

Indultak is tovább az ösvényen. Nem is lehet más úton menni. Ha a kijelölt utat körbejárják, láthatnak minden állatot, akik azért vannak itt, hogy megismerjük őket. Nekünk azért jó, mert nem kell megszerezni az állatokat, hogy különleges állatokat lássunk. Ezeknek az állatoknak pedig azért jó, mert gondoskodnak róluk. Sokáig élhetnek, biztonságban vannak, a kölykeikkel sokat játszhatnak.

- Nézd csak azt a csíkos lovat!- szólt a róka.- Ő a zebra. Olyan vicces, amikor ugrabugrál össze-vissza. Tudtad, hogy minden zebrának különbözik a csíkja? Nincs két egyforma. Mellette lakik a zsiráf. A magas fák leveleit eszi.

- De itt nem látok magas fát!- vágta közbe Benedek.

- Valóban nem - mondta a róka. - Ezért a daruról eszi a vacsoráját.

Látod azt a magas házat? Ott lakik az elefánt. Éjszakára bemegy a házba. Amikor süt a nap, szeret az udvaron sétálni. A hosszú ormányával olyan ügyesen teszi a szájába a szénát, mint te a kezdeddel a lekváros palacsintát.

Lengyelne Török Erika:
Benedek az állatkertben

(kézi varrás)

No, de nézz csak a hátad mögé!- folytatta a róka az idegenvezetést.- Mit láatsz?

- Egy nagy tavat - felelte Benedek.- Mi érdekes van ebben a tóban?

- Várj csak!- mondta a róka.- Ha türelmes vagy, látni fogod!

Hát, türelmesen nézték a vizet. Nagyon türelmesen nézték. Egyszer csak Benedek észrevett két kis púpot a vízben. Nézte, nézte, nem is sejtette, hogy mi lehet az! Aztán hirtelen fodrozódni kezdett a víz. A két púpcoska megemelkedett, majd egy harmadik, ami nagyobb volt, majd még egy, még nagyobb. Aztán egy hatalmas és egy még hatalmasabb púp emelkedett ki a víz alól. Már látta Benedek, hogy ez egy óriás állat feje és teste.

- Előbújt a víziló!- kiáltott a kis róka.

Abban a pillanatban a víziló ásított egy olyan hatalmasat, hogy Benedek hátra ugrott meglepődésében. Ekkora száját elképzelni sem lehet! Nézték volna még, de a víziló visszabújt a víz alá, és meg sem mozdult.

Elfogyott a látnivaló, az állatok elvonultak pihenni, Benedek is elfáradt. Elköszönt a kis rókától, és elindult hazafelé.

Vége

Hermann Marika: KALITKA :)

Mosolyog a napocska,
Dalol a sok madárka,
Csip, csip, csip, csip,
csipcsiripp,
Játszótér a Kalitka!

Dobd a labdát magasra,
Aki ügyes, elkapja,
Csip, csip, csip, csip,
csipcsiripp,
Szuper ez a Kalitka!

Szabó Ferenc: Játszótér

Mennyi játék, mennyi móka,
Felrepít a libikóka,
Hullámszik a hajóhinta,
Égig ér a famászóka.

Népszerű a rollerpálya,
És ki szeret, fogócskázhat,
Pattogjon a focilabda,
Ne gondolj a telefonra!

Cserna Ferenc: Gyermek kacaj

Együtt játszik Jutka, Panna,
Karcsi, Laci, a kis Hanna,
És a többi kispajtásuk,
Messze hallik kacagásuk.

Kergetőznek, bújócskáznak,
Kötéllétrára felmásznak.
Víg kiáltás, gyermek lárma
Száll az ovi udvarába.

Mint jó tündér hegedűje,
Égi angyal csengettyűje,
Varázsdallam a fülemnek,
Ha a gyerekek nevetnek.

Orosz Zoltánné: Lajhár Lili

Lajhár Lili fára mászik,
Közben persze báméskodik,
Lassan halad, körbe néz,
Megfontoltan tekintgél.

Nem siet ő sehova,
Megvárja őt minden csoda.
Nap süti, melengeti,
Szél lágyan dúdol neki.

Boldog a nyugalomban,
Olykor kissé elveszik az álmokban!
Nem lusta ő, ne higgyétek,
Őt ilyenek teremtette a természet!

Mókás arca mindig nevet,
Szeressétek gyerekek!
Jámbor jószág, kedves,
Lili mindig megnevetett.

Szereti, ha simogatják,
Mint egy babát babusgatják.
Nem kell sok és máris alszik,
De előtte még huncutkodik.

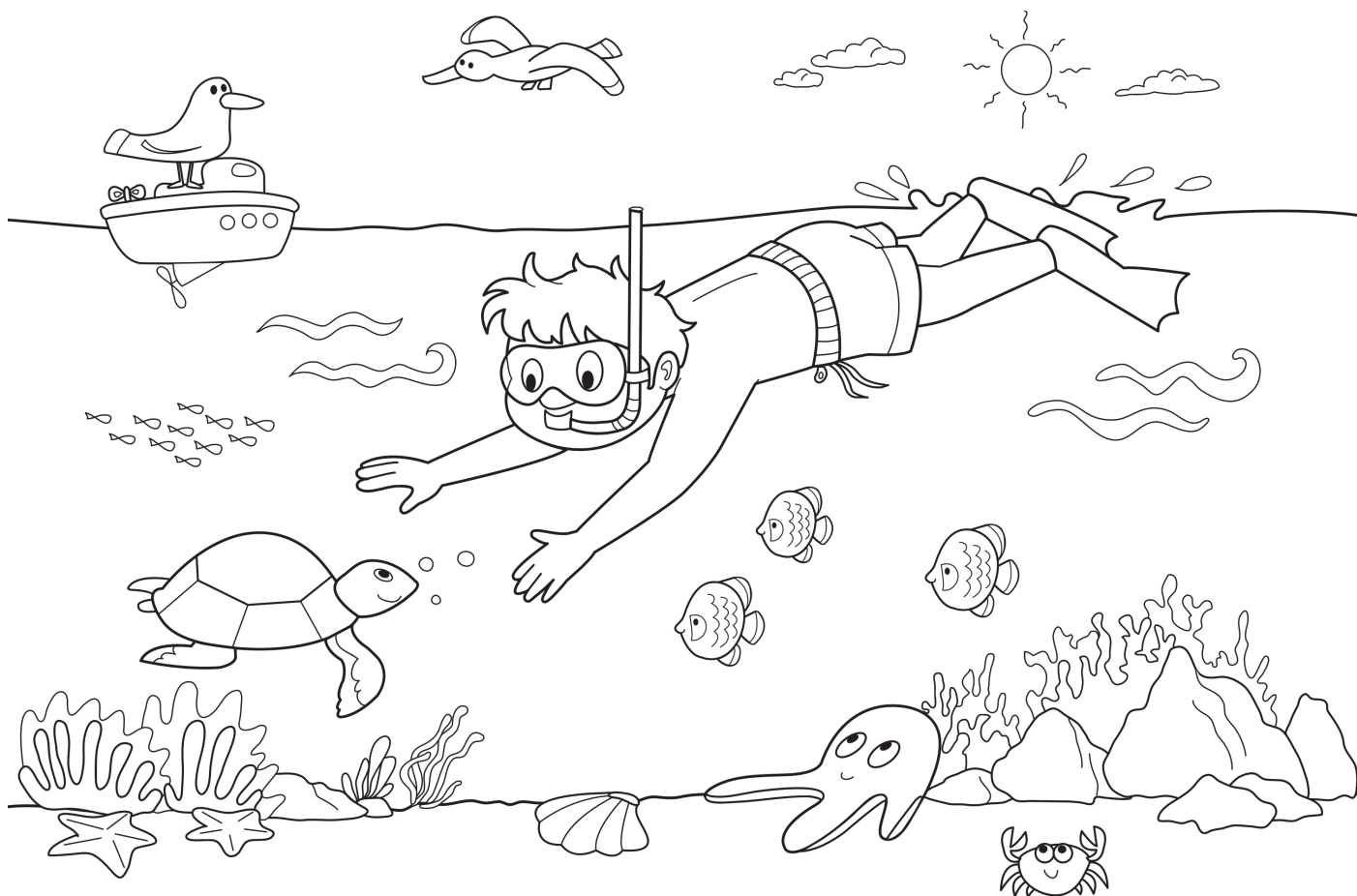
A fa leveleit majszolva,
Zuhan majd álomba.
Ha találkozol vele,
Boldog lesz a szíved tőle!

Figula Csaba: Varázsigé

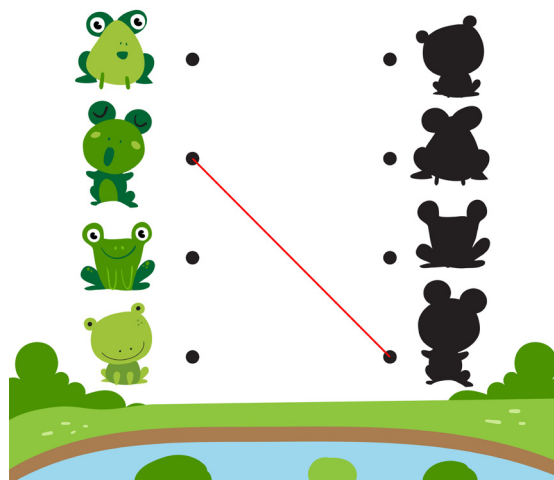
Egérke nyávog,
Cincog a macska!
Holdanyóka ébredj,
Hív a nyulacska!

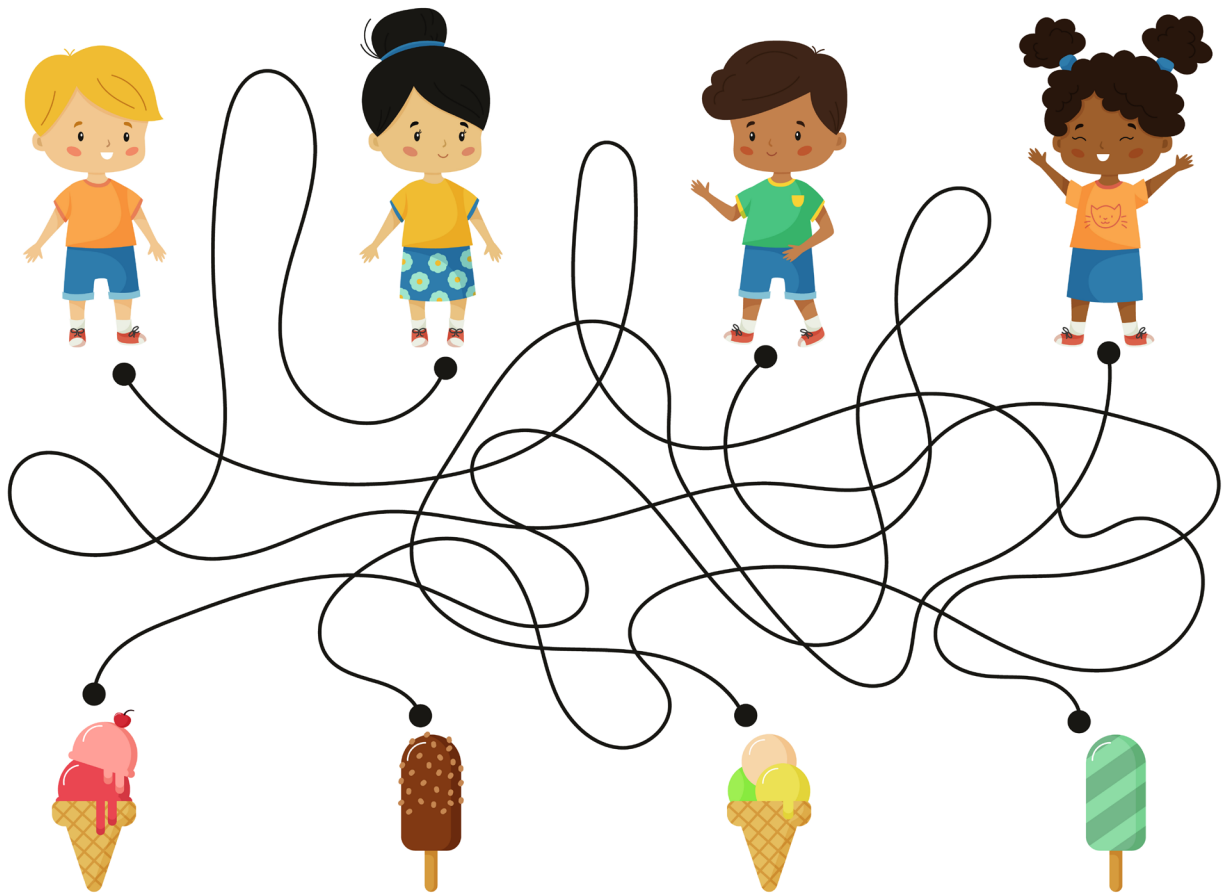
Gyermekek álmát,
Vigyázzad, rajta!
Rossz álmokat űzd el,
Messzi tájakra!

NYÁRI UNALOMÚZÓ

KERESD A PÁRJAT

Dr. Török György:
Fél-esztendő

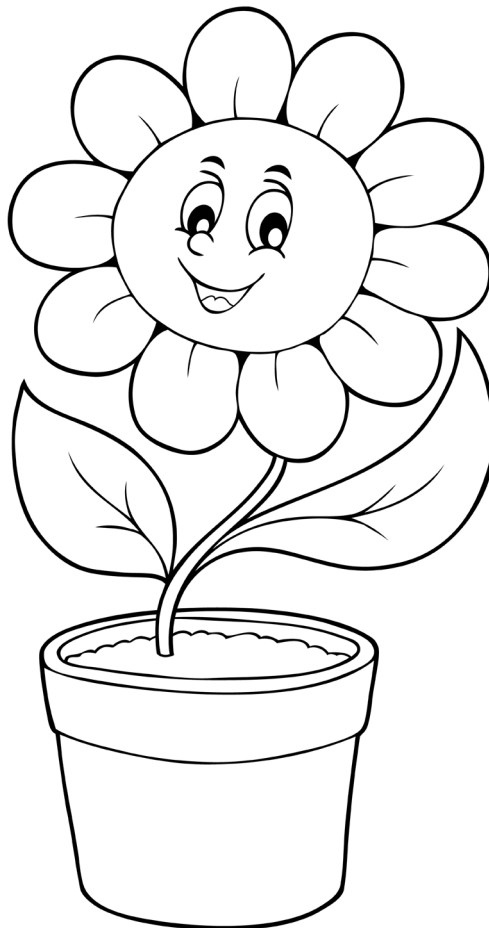
JANUÁR, JANUÁR,
mond az ember mire vár?
Mire vár, mire vár?
Hogy a tavasz jöjjön már.

De még ott a FEBRUÁR!
Velünk gyakran kibabrál.
Hátunk, sapkánk csupa hó,
Lapátolhat nagyapó.

MÁRCIUS ha eljön végre,
Fölkerül a nap az égre,
Beragyogja kertünk, házunk,
Ha kimegyünk, már nem is fázunk.

ÁPRILISBAN sok szép virág,
Attól lesz még szebb a világ!

MÁJUSBAN a szeretet
Átfűt minden gyereket.
Virágért futunk a rétre,
Édesanyánk örömére.

Orosz Zoltánné:
Vidám játék

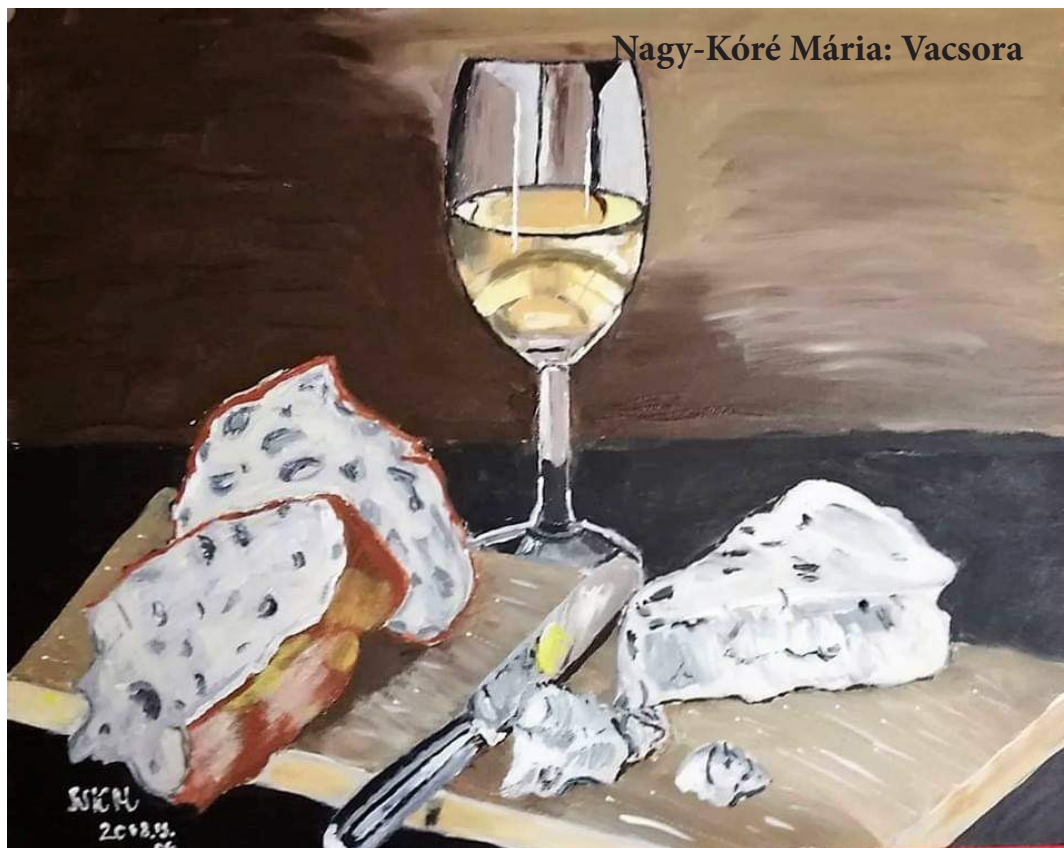
Pajkos nyuszi labdázik,
Mackó vígan hintázik.
A Sünike napozik,
Morzsa meg fogócskázik.
Kergeti a cirmos cicát,
Mert meghúzta a bajuszát.

Egér csapat körben áll,
Nincs is jobb a körtáncnál.
Csibe futam kezdődik,
Tarka boci kérődzik.
A játék eltart estelig,
Elköszönnek holnapig.

			◆	OLASZ ÁLLÓVÍZ	FÉNYRELÉ KÖZEPE!	ÁKOS, BECÉZVE	A SUGÁR JELE	SOMOGYI TELEPÜLÉS	◆
			1						S
			HEVES MELLETT VAN				LAGZI RÉSZEI!		
			ELŐTAG: MILI-TALAJRÉTEG		DIES...; HARAG NAPJA		NEMESGÁZ		
◆	2	AZ ALJÁHOZ	SZEGŐ GIZI SZIGNÓ				... RIGHT! (RENDENBEN)		
			ÖTVEN RÓMÁBAN				CSODÁLKOZÓ HANG		
					ZODIÁKUS, RÖVIDEN			ÖTVEN RÓMÁBAN	
					MORZEJEL			A FLUOR VEGYJELE	
			PORSZÍVÓ MÁRKA				OSZTÁLY-FŐNÖK, R.		
			A SUGÁR JELE				TERÜLET JELE		
◆	L	S							◆

Copyright © 2010-2022, www.skandomata.hu (CsAB). Minden jog fenntartva. Forrás: https://nef.hu/sunk4V

Küldd be a keresztrejtvény megfejtését az info@dabik.hu email címre!
 A beküldők között A Gyóni Géza Irodalmi Kör felajánlását, egy könyvet sorsoljuk ki.
 Ha pedig azt is megírja a megfejtő, hogy kinek a verséből van az idézet, akkor egy Dabik bögrét is küldünk. (Az idézet részletét megtalálod az Alkotóban.)
 Beküldési határidő: 2022. augusztus 25.

Tavaszi zöldségleves

Hozzávalók négy személyre:

- 2 db sárgarépa,
- 1 db burgonya,
- 1 db karalábé,
- 1 kis fej karfiol,
- 10 dkg zöldborsó,
- 2 evőkanál vaj,
- 1,2 liter zöldségalaplé (lehet kockából),
- só, bors, petrezselyemzöldje

Én főzök ma. Nem lehet olyan bonyolult!
Jól kezdődik! A pultról minden leborult!
Stresszes melő! kicsit ledőlök a kanapén...
Főzni kéne, mielőtt a család hazaér.

Karfiolt kicsi rózsákra szétszedem,
Hopp ez leesett! Valaki majd sepreget.
Zöldborsó! Na azt legalább ismerem;
Megőszülök, mire ezt mind kifejtem.

Meghámozom az összes többi zöldséget,
És felaprítom egy ősrégi zsebkéssel.
Ezzel sose végzek; milliónyi kis darab.
Hú! Nagyon fáj! És hová lett a ragtapasz?

Zöldségeket jól megpirítom a vajon,
Hát, nem tudom! Biztos, hogy ezt akarom?
Pár perc után, alaplével locsolom,
És közben a falat is szépen lemosom!

Hé, hol egy kanál? Épp ideje, ha kóstolok;
Semmi íze nincs, sózom és borsozom,
Feltéve, ha rájuk találok a polcokon.
Főzési idő még húsz perc! Számolom!

Bár megégettem, elvágtam a kezemet,
Ám azért, mégis elkészült a levesem!
Óvatosan, tányérokba kimerem,
És tépkedek rá petrezselyemlevelet.

Szabó Ferenc

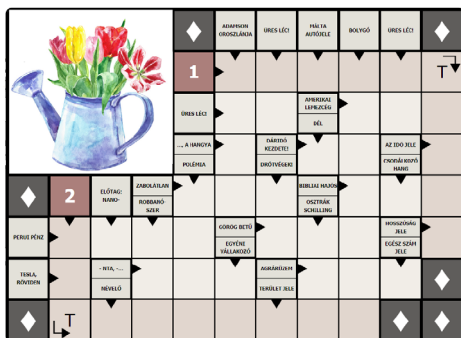
Kedves Alkotótársak!

A 2022-es Őszi Alkotó javasolt témái: Szellem és lélek, Őszidő, Életünk-sorsunk...

Az alkotások elküldhetők e-mailben: info@dabik.hu

Egyszeri online nyilatkozat elküldése: <http://www.dabik.hu/nyilatkozat/>

Az Alkotót itt tudod megrendelni: <https://www.dabik.hu/webshop/>

A tavaszi számunkban megjelent keresztrejtvény megfejtése:

Elmúlt a tél, itt a tavasz

A szerencsés nyertes: Madarász Zsigmond (Fót)

Gratulálunk a nyertesnek!

A nyereményét (Valentyik Ferenc: ISTEN-HAZA-CSALÁD című könyvét) postán juttatjuk el!

Még több verset, novellát találsz honlapunkon: www.dabik.hu

Kövess minket a Facebookon is: www.facebook.com/irodalmikordabas

Anyagot gyűjtünk az Őszi Alkotóba

Beküldhető alkotónként három saját alkotás, melyek között a szerkesztők döntenek.

Téma: Szellem és lélek, Őszidő, Életünk-sorsunk...

Beküldési határidő: 2022. augusztus 25.

Beküldendő emailben az info@dabik.hu email címre. Köszönjük! :)

Találkozók helyszíne:

Kossuth Művelődési Központ
2370 Dabas, Szent István út 58.

Találkozók időpontja:

Vírushelyzet miatt oldalunkon érdeklődj!

A Facebook oldalunkon és a honlapunkon is találkozhatok velünk! :)

Bővebb információ:

www.dabik.hu

E-mail: info@dabik.hu

Telefon: 06/30 852-2770

IMPRESSZUM

Alkotó - Irodalmi-Kulturális folyóirat.

Megjelenik negyedévente az Angry Cat Kft. támogatásával.

Felelős szerkesztő: Hermann Mária

Tördelőszerkesztő: Szűcs Szilvia

A szerkesztőség levélcíme:

Angry Cat Kft., 2370. Dabas, Szintes u. 2/D 2/8.

E-mail: info@dabik.hu

Nyomdai munkák: Angry Cat Kft.

Kiadja: Angry Cat Kft.

Gyóni Géza Irodalmi Kör, Dabas.

Rejtvény forrása: www.skandomata.hu

Képek forrása: www.depositphotos.com, www.vectorstock.com

ISSN 2677-1802 (Nyomtatott)

ISSN 2786-2690 (Online)

KÖSZÖNTŐ

Soós-Györfly Katalin alkotásai

ALKOTÓSAROK

Figula Csaba: Adj esélyt!
 Drotleff Zoltán: A béke
 Czibere Anita: Augusztus éjszakán
 N. Sebestyén Katalin: Sarki fény
 Váradi Klára: Pipacsok
 Deák Éva: Árnyék és fény együtt egy egész
 Szedő Tibor: Virágtakarós tájról álmodom
 Ambrus József: Szerencsekupon
 Nagy-Kóré Mária: Az erdő mélyén
 Váradi Klára: Szél
 Fu Jen-Li: Angyal
 Rozványi Dávid: Mert...
 Garajszki Istvánné: Fény és árnyék
 Kosztolányi Ági: Kis Yin-Yang
 A.M. Summer: Változás
 Bene Edit fotói
 Németh Nyiba Sándor: Könnyeznek a kavicsok
 Ambrus József: Kagylóba zárt kövek
 Mandrikné Ferge Annamária: Levendulás poháralátét
 Mártonné T: Jutkának
 Váradi Klára: Pipacszedés
 Cserna Ferenc: Vasvirág
 Czibere Anita: Pipacsok mezején
 Szabó Ferenc: Éjjel
 Csipkerózsza: Öleld át
 N. Sebestyén Katalin: Türkizbrokátok
 N. Sebestyén Katalin: Vízen úszó napkorong
 Drotleff Zoltán: Nyár
 Kanizsa József: Kánikula Nagytarcsán
 Nagy-Kóré Mária: Nyár
 Fekete Edit: Nyár
 Csipkerózsza: Juhász a bárányaival
 Turányi Terézia: Összefonódások
 Kosztolányi Ági: Rózsaszín...
 Kiss Ferencné Elő Mária: Testamentum
 Váradi Klára: Muskátlík
 Szedő Tibor: Nyár
 Lengyelne Török Erika: Nyári hangulat
 Hajdók Zsóka: Vártam rád
 Váradi Klára: Viharos tengernél
 Rozványi Dávid: Edelweiss
 Hermann Marika: Bánat-tenger
 Csipkerózsza: Füttyül...
 Nadicsán Zsuzsa fotója
 Bene Edit: Bolondos ötlet
 N. Sebestyén Katalin: Alkonyodik
 Orosz Zoltánné: Az indiai lány
 Cserna Ferenc: A szénapadlás
 Nagy-Kóré Mária: Aranyló égbolt
 Mandrikné Ferge Annamária: Az öreg favágó élete
 Turányi Terézia fotója
 Szűcs Erika: A homok
 Mandrikné Ferge Annamária: Az erdő mélyén
 Szabó Ferenc: Csodavilág
 Nagy-Kóré Mária: Egy derűs nap
 Imre Anna: A szép tó
 Mandrikné Ferge Annamária fotója
 Imre Anna: Balaton
 Drotleff Zoltán: Tanít a természet
 Erdős Sándor: Magányos nyárfa
 Kanizsa József: Balatoni nyár
 A. M. Summer: Örültség
 Lengyelne Török Erika: Háború
 Turányi Terézia fotója
 Turányi Terézia: Könnyek árja 2022
 Németh Nyiba Sándor: Tiltakozó Föld
 Hermann Marika: Mindennapi kenyerünk...
 Erdős Sándor: Az élet
 Nagy-Kóré Mária: Kisült a kenyér
 Aradi Manyi: Horgolt szülinapi torta
 Balogh Zsuzsa: Mindennapi kenyerünk
 Kosztolányi Ági: Rózsaszín-zöld-ezüst mandala
 Gál Art: Szent István
 Balogh Zsuzsa: Augusztus
 Kiss József: Nyári mezőkön

	Kanizsa József: Szentlélek	
1.	N. Sebestyén Katalin: Uram, kérlek... Pánti Anna: Álmodva élni... Kovácsné Rigó Márta alkotása Hermann Marika: Általad... Fekete Edit: Édesanyámnak Kovácsné Rigó Márta alkotásai Eliza Wolf: Az én Anyám	26. 27. 28.
2.	Tilingerné Gerlei Ilona: Csepeli évek Váradi Klára: De nehéz az iskolatáska! Németh Sándor: Ballagás Sári Kati: Könyv előttem, könyv mögöttem... Baloghné Domokos Ilona: Napszilánkok	29. 30. 31.
3.	Bak Anita: Nyár színei	31.
4.	Hajdók Zsóka: A megoldás Váradi Klára: Világító torony idill Surman Viktor: Nap és Felhő Dr. Török György: Macskakaparas Mandrikné Ferge Annamária varrása Váradi Klára alkotásai	32. 33. 34.
5.		
	IFJÚSÁGI OLDAL	
	Mandrik Olívia alkotása	35.
6.	Tóth Benjámin alkotásai Tóth Eleonóra alkotásai Tóth Nimród alkotásai	36. 37.
7.	Piroska Zsanett alkotása	38.
	DABASON TÖRTÉNT	
8.	Mitták Ferenc: Lili tündér a tanítónő	39.
	VENDÉGSAROK	
9.	Lengyelne Török Erika	41.
	TÁRSALGÓ	
10.	Beszélgetés Rozványi Dávid solymári keresztény íróval	43.
	DABIK HÍREK	
	Velünk történt	46.
11.	TUDÁSTÁR Batuskáné Kiss Katalin: Slam Poetry a modern költészet forradalma Antal Tünde alkotása Batuskáné Kiss Katalin: Érdekességek a mindennapi kenyerünkről	50. 52. 53.
12.	CSILLAGOK NYOMÁBAN Lengyelne Török Erika: Károlyi Amy Gál Art: Károlyi Amy portréja	55.
13.		
14.		
15.		
16.	MANSZÁJ GYEREKEKNEK	
17.	Lengyelne Török Erika: Benedek az állatkertben	56.
18.	Hermann Marika: KALITKA Orosz Zoltánné: Lajhár Lili	
19.	Szabó Ferenc: Játszótér Cserna Ferenc: Gyermekekcaj Figula Csaba: Varázsige Nyári unaloműző	57. 58.
20.	Dr. Török György: Fél-esztendő Orosz Zoltánné: Vidám játék	59.
	POÉNKODJUNK	
21.	Rejtvény felnőtteknek Nagy-Kóré Mária: Vacsora	60.
	KEVEREM-KAVAROM	
22.	Szabó Ferenc: Tavaszi zöldségleves	61.
	KÖZÉRDEKŰ	
23.	Anyagot gyűjtünk az őszi Alkotóba	62.
24.		
25.		